

Tabor

Med „osvoboditelji“, ki
so po koncu vojne pršli
v Slovensko Bistrico, naj
bi bil po pisanju Večera
tudi sedanji vodja
poslanske skupine

BOG, NAROD, DOMOVINA!

EL FORTIN
1-3 • 2002

VSEBINA

V novo leto	1
Odkrivanje grobov - Ivan Korošec	2
Zločin mora biti obsojen!	5
Kučanova obsodba pobojev - Ivan Glušič	7
Ruski car Nikolaj II. in njegova družina - obsojeni na smrt pri boljševikih	10
Protislovja v komunizmu - Tone Arko	11
Korenine konflikta - Ratko Šušteršič	14
Bizovik moja vas domača - Pavla L. Korošec	17
Bila je zvezdnata noč - Ivan Korošec Kajnova krivda - Ratko Šušteršič	
V neznano - Milena	24
Tragedija družine Mulc	28
Ukradeno otroštvo - Ivan Ott	29
Odkriti partijski bunkerji v Ljubljani	32
Tolmin in njihov Dante - Ambrož Kodelja	34
Borci pišejo	36
Spomeniki - delo slovenskih ljudi - Stane Vrhovec	38
Tiskovna poročila - dr. Peter Urbanc	39
Dan na kmetiji	40
MED NAMI	41
ODŠLI SO	46
DAROVALI SO	47

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Enero-Marzo 2002 • Buenos Aires • Januar-Marec 2002

V NOVO LETO,

S trdnim upanjem in neomajno vero, da "Vremena Kranjcem bodo se zjasnila" v tem novem letu, ko bo končno zatemnela rdeča zvezda, ki je skozi desetletja kazala pot krvavim tiranom in se ustavila nad prepadom, kamor so in bodo zgrmeli.

Pol stoletja dolga doba, za katero pa so bili prepričani, da bo večna, je bila kratka v narodovi zgodovini, a zločinska, krvava in izdajalsko sramotna, kar narod v večnost ne bo pozabil !

ODKRIVANJE GROBOV

(Spomenka Hribar)

Bral sem razmišljanje v prilogi Dela, ki je delno pozitivno in vodi na pot pomirjenja med slovensko razklanostjo.

So pa nekatere ugotovitve, ki zavajajo resnico. Gospa Spomenka pravi: *Že večkrat sem slišala ali prebrala trditev: "Vrnjene domobrance so pobijali partizani."*

To ne drži, ker partizanov maja, 1945 praktično ni bilo več.

Poboj domobrancev je državni zločin, bolje rečeno, zločin partije, ki je zasegla in si prilastila državo. In vendar se jim, nekdanjim partizanom danes natika ta veliki zločin, kot njihova krivda.

Formalno maja, 1945 ni bilo več partizanov. Tudi formalno maja, 1945 domobrancev ni bilo več, bili smo slovenska narodna vojska, toda le formalno, ker tako so manipulirali z nami vsemi politiki in preoblekli nam imena. "Praktično" pa smo bili partizani in domobranci!

Vse, kar je bilo storjenega pred in po maju, smo odgovorni eni in drugi, vsak s svoje strani.

Pravite: *"Ne iščimo krivcev in odgovornih z lučjo pri belem dnevu."*

Kam meri ta stavek?

Čas se ni začel sredi maja, 1945."

Če gremo od maja in junija 1945 nazaj do junija 1941 - in to brez luči - se nam posveti čudna resnica.

Do tega datuma je partija sodelovala z nacisti! Do tega datuma je odobraval okupatorja in okupacijo Slovenije. Še več imenovala je Hitlerja "rešitelja!" Ali se motim?

"Strateška poteza," boste dejali.

Do tega datuma ni bilo upora, bilo je tesno sodelovanje prave kolaboracije, ker so tudi komunisti sodelovali z nacisti v vohunstvu in izdajstvu rojakov!

"Partizani so branili narodni obstoj v celoti."

Partizani so branili obstoj partije in revolucije v celoti!

"V nasprotju pa je protirevolucija poklicala okupatorja na pomoč."..

Eno je, sprejeti pomoč od manjšega sovražnika v sili, kot pa poklicati ga, "da nas reši domačih izkoriščevalcev," kot je to storila partija leta 1940. Zato je sabotirala jugoslovansko vojsko in vkorakajočim nacističnim hordam dvigala desnico in vzklikala "Heil." Ali se spomnite gospa?

Iz Zadvara, Sostra, Zaloga in Vevč, pa iz Št.Ruperške doline, so šli komunisti z rožami, pijačo in kljukastimi križi na mejo, kjer so se ustavili Nemci in jih prosili, "da zasedete še naše vasi, ker imamo vas rajši, kot Italijane."

To ni bil klic, to je bilo vljudnostno vabilo **OKUPATORJU!**

Ko pa Hitler in Stalin nista bila več prijatelja, po 22.juniju,1941, so vabilo naslovili na slovenske fante:

"Naglo puške smo zgrabili
in odločni z doma šli,
ko sovjetski so junaki
skupni boj oklicali."

Mozelj 2001

"Ja, kaj pa se gremo ? Včeraj Hitler, danes Stalin in jutri ? Narod so imeli za norca.

Ko so padle prve žrtve, so Slovenci svarili:

"Nikarte! Nehajte vendar!"

In ko so se žrtve stopnjevale, cele družine, pa matere, dekleta in otroke so pobijali, so se fantje po vaseh oborožili, brez okupatorja in brez "Cerkve" in stražili v nočeh:

"Če pridejo, se bmo branili !"

In Nacionalna ilegala maja 1942 . V Dobropolju so nas napadli, pa na Dolžu in Krki, ker so hoteli nas uničiti, pa smo bili tudi mi proti okupatorju !?

Gospa Spomenka, ali so bili to tedaj partizani ?

To ni bila služba okupatorju z demagogijo, da branimo vero in narod, ne gospa, *to je bila obramba*

življenja našega in naših!

Ob vsem sprenevedanju, ob veri v Stalina, ob umorih in nasilju - vprašam Vas gospa, ali smo mogli biti partizani ?!

Tako se je začela *obramba*- protirevolucija. Tega pa si je želela revolucija, namesto okupatorja! V tem je vsa strategija!

Spomenik Teharje v gradnji

ZLOČIN MORA BITI OBSOJEN !

Iz nagovora dr. Antona Stresa na Teharjah, 7.10.2001

Čeprav je vsak človek enkratna oseba, vredna vsega spoštovanja, smo danes zbrani na kraju, kjer žrtvam ni bilo vzeto samo telesno življenje, ampak tudi dostojanstvo človeške osebe, celo njegovo ime, identiteta.

Ljudje so bili tukaj ponižani na raven živalske črede, kjer kvečjemu štejemo približno število glav, posameznik pa je le brezimna številka.

Prav tako tukaj ni nihče ugotavljal, česa je kdo kriv in česa ne. Bili so obsojeni na smrt, ne zaradi kake ugotovljene krivde, ampak ker so bili takega in ne drugačnega prepričanja. Tukaj se je torej dogajal genocid, če genocid pomeni, da nekdo množično pobija zato, ker pripadajo žrtve določeni rasi ali narodu, pa tudi veri in prepričanju. Vprašanje nedolžnosti ali osebne krivde, tukaj sploh ni bilo pomembno.

Teharske žrtve so živele dotlej v tihem in osebnem spominu njihovih mater in očetov, sester in bratov, sinov in hčera, sorodnikov in prijateljev. 45 let se ta spomin ni smel izreči v javno besedo ali molitev, v plamen sveče in v šopek rož, ki bi ga ljubeča roka položila na ta kraj, prepojen s solzami in krvjo.

Teharje s svojo grozo prav nič ne zaostajajo za drugimi svetovno znanimi morišči, kakor so Auschwitz, Dachau, Srebrenica in drugi.

Dejstvo je, da mlada slovenska država in njena oblast v preteklih desetih letih ni bila sposobna vzpostaviti na tem področju pravice in resnice, tako strahotno zaskrbljujoče.

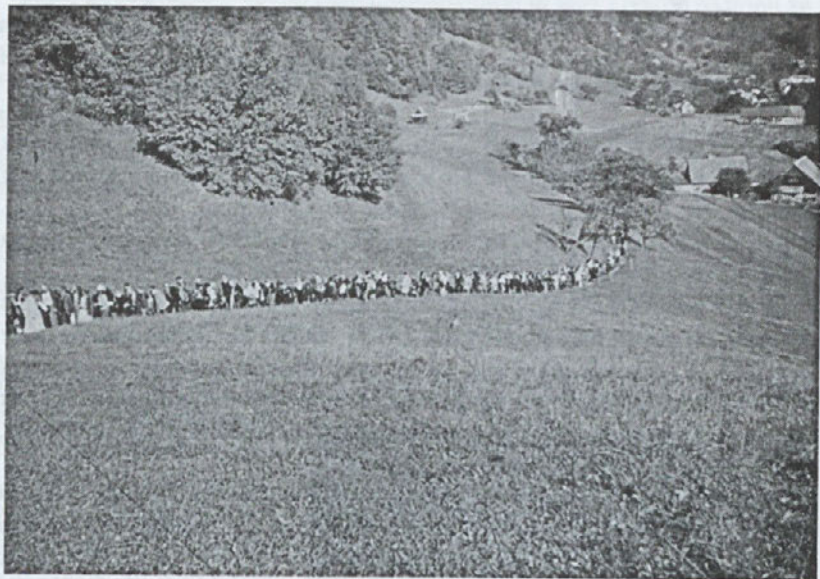
Nemogoče je za zločin vedeti, pa ga ne pravnomočno obsoditi.

Še vedno pa ni jasno, ali je Slovenija zmožna biti država z moralnega in pravnega vidika, ali je sposobna svojim državljanom zagotavljati pravico? Teharskim in vsem drugim žrtvam pobojev po drugi svetovni vojni še ni zagotovila te pravice.

Molk ni več mogoč !

Komunisti so o teh zločinih molčali in jih z zastraševanjem potiskali v molk in pozabo.

Ko pa danes molk ni več mogoč, se bo slovenska država - če hoče biti vredna tega imena - morala o njih javno in pravnomočno izreči - kot država in ne samo kot takšna ali drugačna skupina posameznikov. Drugače ni država vredna tega imena, predvsem pa ni pravna država.

**Romarji k hrastniškim rovom.
Po tej poti od hiše v dolini so nage gnali v smrt**

KUČANOVA OBSODBA POBOJEV

Pohvalno je, da je končno tudi predsednik Kučan - po odkritju morišča in grobišča v Slovenski Bistrici, obsodil poveljne poboje, za katere - kot je dejal: "*ni opravičila;*" takoj nato pa je dostavil: "*kakor ni opravičila za kolaboracijo.*"

Če je imel Kučan v mislih komunistično kolaboracijo z nemškimi nacisti, ki je trajala vse do Hitlerjevoga napada na SZ (kar je dokumentirano obelodanjeno v knjigi, ki je pravkar izšla pri Mohorjevi založbi z naslovom: "*Boljševiki in Nemci*" - avtor Silvin Eiletz), potem je njegova obsodba kolaboracije razumna in pravilna.

Če pa je imel Kučan - kot kolaborante v mislih po vojni pobite domobranci in civiliste, matere in otroke, dekleta, ranjence in dojenčke, potem pa je njegova obsodba kolaboracije, kakršne ni bilo, zavestno in zlohotno potvarjanje zgodovine!

Saj ni Kučan padel z lune, da ne bi vedel, da po vojni pobitim in sploh žrtvam komunizma, ni bila krivda nikoli dokazana - kar pomeni, da so bili pomorjeni nedolžni! Prav tako je Kučanu, kot vsem resnicoljubnim ljudem dobro znano, da so Vaške straže in Domobranci nastali v silobranu pred podivjano komunistično gverilo, ki je morila goloroko, verno slovensko ljudstvo: najzavednejše Slovence, cele družine, duhovnike, inteligenco, študente, kmete in delavce in, da so pomorili preko tisoč Slovencev, predno je bil sprožen proti njim en sam strel! -

"Nikarte!" je prosil narod, toda zamanj.

Mar nima že po naravnem pravu vsakdo pravico se braniti in se upreti nasilnežu in morilcu, ki si je to pot nadel rdečo zvezdo?

In tudi to je Kučanu dobro znano, da ne bi bilo ne vaških stražarjev ne domobrancev, če ne bi komunistična gverila pomagala okupatorju pri uničevanju slovenskega življa tako, da je pobila mnogo več Slovencev, kot vsi trije okupatorji.

Zato je - ne samo neokusno, ampak tudi neodgovorno in krivično - do skrajnosti žaljivo in podlo, žrtvam podivjane partizanske gverile naprtiti krivdo kolaboracije.

S takšno formalno obsodbo enih in drugih, Kučan namerno zamenjuje vzroke s posledicami in izenačuje krivdo rablja in žrtve!

Kučan nadalje pravi, da je treba obsoditi samo izvensodne poboje, kar pomeni, da Kučan še vedno priznava revolucionarna sodišča - kot legalna in legitimna, kot tudi totalitarno revolucionarno oblast.

Ker naši slovenski oblastniki še niso obsodili bivšega totalitarnega komunističnega sistema, kot protipravnega pomeni, da v samostojni Sloveniji še vedno deluje kontinuiteta revolucionarne oblasti, - pa čeprav Kučan v „Ampaku“ to zanika.

Tipičen primer kontinuitete revolucionarnega sodstva je sodna farsa in obsodba *g.Vinka Levstika*, ki ne temelji na podlagi dokazov, ampak - pomislite - *na podlagi domneve!* To je pokazatelj, da sodna oblast (pa tudi siceršnja oblast) v Sloveniji na deluje na podlagi pravnih, ampak na podlagi političnih indicij.

S tem sodnim konstruktom proti Vinku Levstiku se je sodstvo v R.Sloveniji legitimiralo in razgalilo kot revolucionarno sodstvo in je tudi kot bremenilni material uporabljalo udbovske zapiske.

Da je Vinko Levstik moral biti - po nalogu iz nekega kabineta obsojen, ima pa še globlji pomen in to na simbolni ravni: Z obsodbo Vinka Levstika - kot sinonima protirevolucije, so na simbolni ravni obsodili celotno proti revolucionarno vojsko in vse žrtve komunističnega terorja.

Zato je obsodba Levstika globoko ranila tisoče in tisoče poštenih, zavednih, domoljubnih Slovencev doma in po svetu.

Po tem sodnem procedensu pomeni Kučanovo govoričenje o potrebnosti narodne sprave - ne samo sprenevedanje, ampak najhujšo žalitev in norčevanje slovenskega naroda krščanskih korenin.

Obsodba Vinka Levstika je udarec prizadevanju za narodno spravo, ki je možna samo na sprejetju *objektivne zgodovinske resnice!*

Kučanovi formalni obsodbi pobojev, pa manjka tudi odsodba mučenja. Tako okrutnemu in sadističnemu mučenju, kot so ga bili večji partizanski krvniki, ni zmožgel doslej še noben krvolok.

Teharje - baraka B (Marjan Tršan)

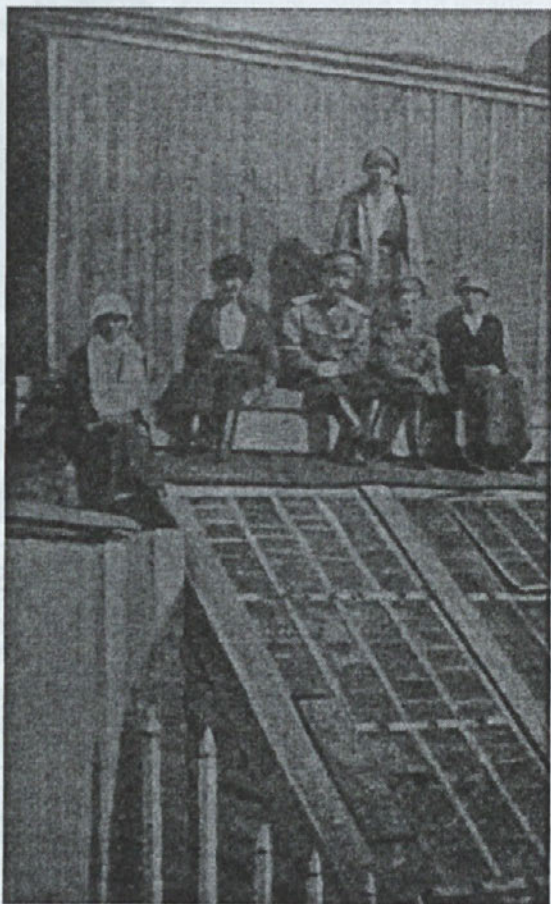
Ruski car Nikolaj II. in njegova družina — obsojeni na smrt pri boljševikih

Car Nikolaj II.

Anastazia

Cesarska družina v ujetništvu
v mestu Tobolsk

PROTISLOVJA V KOMUNIZMU

Bivši dolgoletni sovjetski poslanik v Washingtonu Anatolij Dobrinin je ob propadu komunizma rekel, da je komunizem propadel predvsem zato, ker je bil poln protislovji.

Kaj hočemo s tem reči? Pojdimo k Leninu. Po boljševiški oktoberski revoluciji je Lenin hotel nanovo zgraditi kmetijsko produkcijo. Najprej je poddržaval vse večje kmetije in jih potem združil v kolhoze in sovhoze. Tako so nastale velikanske kmetije, na katere je Lenin poslal bivše kmete, da so zemljo obdelovali, vendar ne kot lastniki, temveč v bistvu kot tlačani. Vendar pa je pri tem naredil veliko napako. Pregarjal je kulake. Sicer ni nikdar jasno povedal, kaj naj bi pravzaprav kulak v resnici bil, vendar pa se iz konteksta njegovih izjav lahko sklepa, da naj bi kulaki bili premožni in uspešni kmetje. Kulake ni samo preganjal, temveč jih je po večini enostavno dal pomoriti.

Tako je z levo roko ustvarjal velike kmetije, ki naj bi bile bolj uspešne in bolj produktivne, z desno pa seveda moril najboljše in naprednejše kmete. Kmetom pa, ki so čez noč postali razlaščeni reveži, tlačani, pa je vzel veselje do dela. Zakaj neki naj bi sploh delali, saj niso dobili nič več, pa najsi so delali trdo ali pa lenuharili.

Tukaj je primer odkritega protislovja, ali kot temu danes pravimo kontradikcije.

Dal je pomoriti ravno tiste kmete, ki so rusko kmetijstvo držali pokoncu in ga razvijali v smeri umnejšega kmetijskega gospodarjenja.

Rusko kmetijstvo je bilo tako hudo prizadeto, da je Rusija do danes ostala uvoznica kmetijskih pridelkov, kljub temu, da je bila pod carjem še močna kmetijska izvoznica.

Pod komunizmom samo Stalin ni hotel uvažati, vse od Hruščeva naprej pa je Sovjetska zveza vsako leto uvozila ogromne količine kmetijskih produktov, posebno pšenice. To se še vedno nadaljuje, zaradi kontradikcije.

Prav tako je delal naš krvnik številka ena, Kardelj. Tudi on je ponavljal

iste fraze in iste metode. Rekel je, da naj postrelijo vse kulake in intelektualce. Zakaj? Zato, ker so bili napredni. Intelektualci so namreč že Leninu dopovedovali, da naj vendar že neha s kontradikcijami, z neumnostmi in, da v tem kar dela ni logike. Intelektualci so rekli o Leninu, da je bil prvoklasni filozof, namreč, da je v filozofiji še vedno v prvem razredu.

Moram reči, da je bil Stalin v tem oziru pametnejši, zato se ga intelektualci niso tako bali kot Lenina, ki je bil brezobziren in krvoločno krut.

General Volgonov trdi v svoji knjigi o Leninu, da je bil hujši kot Stalin in da se je dejansko Stalin učil krvoločnosti in krutosti od Lenina.

Lenin je na primer dal postreliti kmete, ki niso dali dovolj živeža v državne shrambe, pa ne zato, ker naj bi kaj skrivali, pač pa zato, ker jim zemlja ni dovolj obrodila, ker enostavno ni bilo pridelka.

Pri nas je bilo isto. Naši banditi so prav tako kar naprej delali protislovja. Tudi Kardelj je dal pomoriti intelektualce iz istih vzrokov kot Lenin. Na smeh jim je šlo, ko so šlišali njegova protislovja. To ga je silno dražilo. Ni se zavedel, da se obnaša kot tepec.

Samo pri nekaterih kontradikcijah slovenskih komunistov se bom ustavil. Po vojni so začeli na debelo graditi tovarne v raznih krajih, da bi ustvarili zaposlitev predvsem za svoje ljudi. Tem tovarnam so ljudje rekli politične tovarne.

Ko je bila tovarna v obratu in bi se morali opirati na ekonomske dejavnike, se je partija kar naprej vmešavala v te obrate. Pametno gospodarjenje pa ne prenese nobenega vmešavanja. Tako je bilo vložena ogromno denarja v te politične tovarne, ki pa so kljub temu vedno delale z izgubo.

Prav tako so uničili mnogo podržavljenih (ukradenih) tovarn in drugih podjetij.

Bajt je reševal, kolikor so mu dovolili, kljub nasprotovanju, da slovensko gospodarstvo ni hudič vzel. Tesno se je oklepal pravilnega gospodarjenja in reševal, da ni šlo vse k vragu, kar se je zgodilo v južnih republikah.

Ena največjih kontradikcij teh barab je bila Osvobodilna fronta. Le-ta je bila ustanovljena kot Antiimperijalistična fronta, torej proti zapadnim državam, Anglija, Francija in ZDA, ki so vse kapitalistične.

V tistem času je bila Sovjetska zveza še Hitlerjeva zaveznica, zato so slovenski komunisti pozdravljali nemško vojsko s stegneno desnico Heil, s pijačo in rožami, ko je vdrla v Jugoslavijo. Da o kolaboraciji, vohunjenju

in izdajstvu sploh ne govorimo.

Šele po Hitlerjevem napadu na SZ se je AIF preimenovala v OF Ta naj bi se borila proti okupatorju, pa se ni, sam Tito je pojasnil:

"Pustite Nemce pri miru, naš sovražnik je reakcija."

Pa pojdemo v današnji čas. Kučan pravi, da sta dve resnici.

Če boš na sodišču govoril dve resnici ti ne bodo verjeli nobene.

Skoraj pol stoletja so narodu lagali o "najširši možni demokraciji,"

Vendar se je partija po zlomu komunizma preoblekla v stranko demokratične prenove. Sami povedo, da je bila vseskozi le kontradikcija.

Tudi sedanja, na videz normalna demokracija je kontradikcija, ker je vse preveč podobna prejšnji.

Kadinal Ambrožič je rekel: Prišli smo iz pol diktature v pol demokracijo.

partizansko zmerjanje protikomunističnega tabora s kolaboracijo nima nobene podlage. Res so Nemci nekajkrat prišli na pomoč domobrancem, ne poznam pa niti enega primera, da bi domobranci prišli Nemcem na pomoč.

Torej, če je kolaboracija bila, je bila nemška, ne domobranska.

Domobranci Rupnikovega bataljona

KORENINE KONFLIKTA

Pred sedem tisoč leti je judovsko pleme, beduinski bratski različek Kanaancev, t.j. Arabcev, dobil obvestilo, da so oni izvoljeni narod in, da se bo v njihovem narodu rodil Odrešenik človeštva. To rojstvo pa da se bo zgodilo v obljubljeni deželi Palestini.

Tedaj so ti Judje živeli kot gostje v državi Egiptu, uživajoč egiptovsko zaščito in gostoljubnost.

Na sporočilo, da so izvoljeni narod, so se odločili, da se preselijo v Palestino, obljubljeno deželo.

Na predvečer njihovega odhoda iz Egipta, pa oni - iz hvaležnosti Egipčanom, na skrivnem pobijejo vse, kar je bilo egiptovskega prvorojenega: otrok in živali.

V opisu tega dogodka pa so oni zapisali: "Angel Gospodov je pomoril vse prvorojeno egiptovsko..." Ta umor so pripisali Gospodovemu angelu.

S tem so Judje dokazali svoje primitivno pojmovanje Boga in božje etike, češ, da se Bog posluži tudi zločina, kadar je ta zločin njim v korist.

Takega pojmovanja se Judje niso otresli vse do danes, ker oni pričakujejo, da jim bo njihov Mesija predal oblast nad vsem svetom.

Ko je Abraham prišel v Palestino, ga je z odprtimi rokami sprejel tedanji vladar Palestine, veliki duhovnik edinega Boga Melkizedek. Njemu je Abraham izplačeval desetino pridelkov kot najemnino. Judje so prišli kot gostje. Ali hitro so se udomačili in živeli so s Kanaanci kot bratje. Toda, to je bilo le navidezno. V sebi so gojili tajno namero, da si deželo osvoje in postanejo nje gospodarji.

Tako je Abrahamov vnuk Jakob pobil prebivalstvo mesta Sihem, si prisvojil njegova posestva in črede. To je bil prvi zgodovinski genocid.

*Ta isti Jakob je sanjal, da se je celo noč boril z Bogom. Treba je poudariti, da je bil to Bog Kanaancev. Jakob je v sanjah tega Boga premagal in ubil. To je potem svojemu plemenu pripovedoval kako je v sanjah ubil sovražnega Boga. Njegovi rojaki so mu zato nadeli ime **Izrael**, kar pomeni **ubijalec Boga**, tako v judovskem, kakor v arabskem kanaanskem jeziku, ki je bil kot aramejski občevalni jezik v Palestini. Kristus in apostoli so*

govorili aramejščino.

Mimo grede bodi rečeno, da je Mojzesov "Pentatevh" plagiat iz arabske starinske literature, ki je nastala več stoletij pred Pentatevhom.

Leta 70 po Kristusu je rimski cesar Tit izgnal Jude iz Palestine. Ostali so v njej avtohtoni Arabci, Kanaanci in pa Rimljani kot okupatorji.

Judje so se razselili po vsem tedaj znanem svetu: po severni Afriki, po bližnjem vzhodu, po Evropi: v Španiji in Angliji. V Španiji so se pokazali zelo nadležni in nelojalni, pa so bili izgnani. Španski judje so se izselili v glavnem na vzhod, na balkanski polotok in še dalje čez črno morje v kavkaške dežele. Tam se je rodil Stalin - Josif Visarjonovič Džugašvili, kar pomeni Judov sin.

V Angliji so se Judje dobro znašli. Dosegli so veliko oblast. Pomagali so zgraditi britansko kolonialno cesarstvo, kar je predstavljalo tudi njihovo moč.

Judje, raztreseni po svetu niso pozabili svoje domovine. Smatrali so, da je

Poslanstvo Rupnikovega bataljona na Vrhniki

njihova domovina Palestina, čeprav so avtohtoni prebivalci Palestine bili in so še danes Arabci.

V resnici Judje nikjer nimajo svoje pradomovine. V Palestini so bili prihajajoči, čeprav bratsko sprejeti.

Zato so Judje od samega izgnanstva hrepeneli, da se vrnejo v Palestino. Začeli so ustvarjati načrte, kako bi izpeljali misel na vrnitev. Ta misel pa ima nepričakovano ozadje:

1. Maščevanje za izgnanstvo,
2. Vrnejo se kot gospodarji dežele.
3. Zberejo v svojih rokah čim več svetovne oblasti.

Judje so popolni rodoljubi. Oni ne pozabljajo svojega porekla. Oni spoštujejo svoje pradede. Judje, da si so se na videz stopili s prebivalstvom dežele, se niso odrekli svoji narodni individualnosti, oni so ostali judovski rodoljubi.

Okrog leta 1500 je začela delovati svetovna judovska organizacija. Njen cilj je vtihotapiti se v vse državne oblasti in prevzeti oblast. Pripraviti vse pogoje, da se v primernem trenutku izvede revolucija, potem katere bi prišli do popolne oblasti.

Izvršilci judovske organizacije so bili od vsega začetka masoni - prostozidarji. Tako je francoska revolucija (1789 - 1796) popolnoma njihovo delo.

Pozneje so dodali novo organizacijo: komunizem. Komunizem je judovska oborožena sila. Komunizem je vrgel rusko cesarstvo in vpostavil komunistično judovsko oblast. Enako se je zgodilo pri nas.

Zavezniki so uresničili judovski sen: ustanovili so judovsko državo Izrael v Palestini.

Značilno: Izrael pomeni ubijalec Boga v judovščini, kakor tudi v aramejščini, arabskem jeziku. Zakaj so si Judje izbrali to groteskno ime za svojo državo? Izbrali so se ga na vključ vsemu svetu, češ vsem protivnikom bomo ubili njihovega Boga.

Z osnovanjem države Izrael, pa se je začelo novo, krvavo poglavje svetovne zgodovine. Prvo dejanje je bilo izgon treh in pol milijona njihovih bratov, avtohtonih Arabcev iz Palestine. Pregarjanje Arabcev se nadaljuje, ker Judje se hočejo utrditi za vselej kot gospodarji Palestine

Bizovik moja vas domača

Vas Bizovik pri Ljubljani je spadala pod občino Dobrunje, (zdaj spada pod mesto Ljubljano) Bila je podružnica fare Sv. Peter v Ljubljani, stalnega duhovnika nismo imeli. Prihajal je le ob nedeljah prof. Samsa iz Škofovih zavodov maševat ob 9.h zjutraj. V maju in juniju za nedeljsko popoldansko pobožnost pa je prihajal kaplan od sv. Petra. Največkrat je prihajal g. France Novak, katerega smo vsi radi imeli, ker je tako navdušeno pridigal. Za žegnansko nedeljo pa je vedno prihajal maševat župnik g. Alojzij Košmerlj. Ob delavnikih v majskih večerih pa je mežnar molil rožni venec in pel litanije. Vedno smo napolnili cerkev za šmarnice, zlasti mladina, ki smo prihajali že ob "ta dolgi", ko je zvon vabil eno uro preje, da smo se sestajali in kramljali pred cerkvijo. Tudi to je bilo del šmarnic.

V vas je prišel frančiškan pater Krizostom in organiziral križarje in klarice. Prihajal je enkrat na mesec. Zbirali smo se pri Vazarju., kjer smo molili in peli in potem nas je zabaval z lutkovini predstavami. To je bilo za nas otroke in mladino veselja in doživetja! Kadar je bila procesija pri frančiškanih v

Bizovik s polja

Ljubljani, smo šli skupno v procesijo, dečki v uniformah križarjev, bili so kot mali vitezi, s križem na prsih, v rokah pa bandero s križem. Deklice smo imele bele oblekce s pajčolanom, v rokah pa na belem drogu bel cvetlični venček z belimi trakovi. Pater Krizostom je zelo razgibal mladinsko življenje v vasi. Večji fantje in dekleta so začeli pripravljati igre, ki so jih uprizarjali pod Matjačevim kozolcem-toplarjem. Vsa vas je prisostvovala tem igram. Organizirali so tudi romanja kot na Žalostno goro pri Preserju, kamor smo se peljali s čolnom po Ljubljani. Potem smo šli k sv. Primožu nad Kamnikom, na Kurešček.

Pozneje, kar nas je bilo že malo večjih so nas povabili med člane, mladce in naraščaj.-v prosvetni dom, ki je bil v Hrušici, a je spadal k bizoviški cerkvi sv. Nikolaja. Spet se je vsa mladina zbirala v domu na sestanke in telovadne vaje za nastope in k vajam za gledališke igre, Miklavža, silvestrovanje, pustna zabava.

Poleg cerkvenega pevskega zbora, so ustanovili tudi otroški pevski zbor, ki je zbral skoraj vse otroke iz vasi. Ustanovil ga je Lojze Martinc iz Fužin s pomočjo Mežnarjevega Ivana, ki ga je tudi vodil, ko je Martinc odšel. Po Ivanovi smrti je vodil otroški zbor Jože Povirk iz Gorenjske. Pestro je bilo življenje v vasi.

Po razpadu Jugoslavije je tudi Bizovik padel pod italijansko okupacijo. Nemška meja je šla po kašelskih, zadvorskkih, sostrških hribih. Zadvorski komunisti so protestirali, oni so hoteli Nemce.

V Bizoviku ni bilo nobene italijanske posadke. Najbližja je bila blizu vevške papirnice. Potem leta 1942, ko so žično mejo okrog Ljubljane prestavili na bizoviška polja, je bila posadka na bloku in straže ob meji v bunkerjih. Meja na Litijski cesti je bila zaprta. V Ljubljano smo hodili čez Vevče, Ljubljani, Dev. V Polju, kjer je bila meja odprta. Seveda za prehod čez blok smo morali imeti dovoljenja, ki smo ga dobili na italijanski posadki na Vevčah.

Življenje v Prosvetnem domu je prenehalo, ker je bil Prosvetni dom v Hrušici, ki je bila znotraj ljubljanskega bloka. In dom so zaprli. Ostala nam je samo še cerkev, kjer smo se sestajali.

Ko so Nemci razgnali duhovnike iz Štajerske in Gorenjske, je tudi v Bizovik prišel duhovnik begunec iz župnije Cerklje na Gorenjskem g. Janez Černivec. Stanoval je pri Dragonarjevi Franci - starejša dekle. Hrano pa je imel pri Mežnarjevih. Bil je že starejši gospod, vendar se je hitro vživel v vas in vaščani smo ga imeli radi. Začela se je vsakdanja sv. maša. Gospod Černivec se je zavzel, da bi poživil versko življenje v vasi. Obiskoval je družine in priporočal, da je vsaka družina dobila sv. pismo. V veliko pomoč

mu je bil Mežnarjev Ivan Janez Pavčič, učiteljiščnik. Ta mu je približal dijaško mladino iz vasi. Zelo lepe so bile nedeljske popoldanske pobožnosti. Šest fantov je klečalo ob gospodu Černivcu pred oltarjem in prepevalo litanije Matere božje, Ivan pa jih je spremljal na koru ob harmoniju.

V Bizoviku ni bilo navade, da bi moški hodili v domači cerkvi k sv. obhajilu, to je bilo le za ženske, če pa so šli moški k sv. obhajilu, so pokleknili pri vходу v zakristijo. Na Janezovo pobudo, so fantje začeli prihajati po sredi cerkve k obhajilni mizi. Na praznik sv. Jožefa leta 1941. so organizirali skupno sv. obhajilo mož in fantov. Kako je bil gopod župnik zadovoljen in vesel ko je obhajal toliko mož in fantov. Tudi dekleta nismo ostajala za fanti. Mežnarjev Ivan je prinašal iz Rakovnika Knjižice: "Fant, Dekletu na pot, Dekle, Boj proti Bogu" (o komunizmu) in verske revije, katere smo posredovali mladini. Versko življenje se je poglobljalo v vasi in take nas je doletela komunistična revolucija v letu 1942.

Skupina igralcev z režiserjem Ivanom Brajerjem

Nekega zgodnjega pomladanskega jutra, so šli mimo naše hiše proti gozdu moške in fantje : Smukarjevi, Drahtkov Rudel, Alešev France, Svinarjev Bertl, Bajtarjevi s krampi in lopatami. Sosede so vedele povedati, da gredo nad lisice, ker so našli rove lisic. Seveda je bilo to verjetno, ker marsikatero jutro so lisice prišle v vas po kokoši.

Poleti smo šli po borovnice v gozd. Navadno smo šli vsi otroci, mladina skupaj s kakšno starejšo sosedo tako, da je bila kar lepa, vesela družčina. Najraje smo se ustavili na dobrunjski strani pri "ta debeli borkli," tam so bile najbolj debele borovnice. Ko smo nabirali borovnice, smo zagledali malo nižje kupe sveže zemlje in na vejah je viselo nekaj kosov perila. Radovednost nas je gnala, kaj je. Sosedova Urša pa nas je posvarila, da se oddaljimo od kraja in končno začela pripovedovati, da je videla eno prikazen. Prestrašeni smo odšli domov skoraj s praznimi košarami. Pozneje smo zvedeli, da je bil tam partizanski logor, ki so ga skopali in uredili bizoviški terenci.

Za nas so se končale borovnice. Šele, ko je bila Vaška straža v Bizoviku in pozneje Domobranci smo spet hodili brez strahu v gozd po borovnice. Nabirali smo borovnice in prepevali narodne in domobranske pesmi. Ko premišljujem zdaj nazaj si mislim, to smo bili pogumni ali pa brezskrbni.

Koncem leta 1941 in v začetku 1942 so se začele ostre debate med fanti, ki so bili zvesti cerkvi in fanti, ki so simpatizirali s komunisti in OF. Na eni strani so bili Mežnarjev Ivan, Kajžarjeva Ivan in Niko, Tone Trnavčev na drugi strani pa Smukarjeva dva Jaka in France, Bajtarjevi. Galeti. Ti zadnji so bili napadalni in grozili farškim fantom, da so na črni listi.

Italijani nas niso nadlegovali. Niso prihajali v vas. Zato so se komunisti lahko bolj prosto gibali.

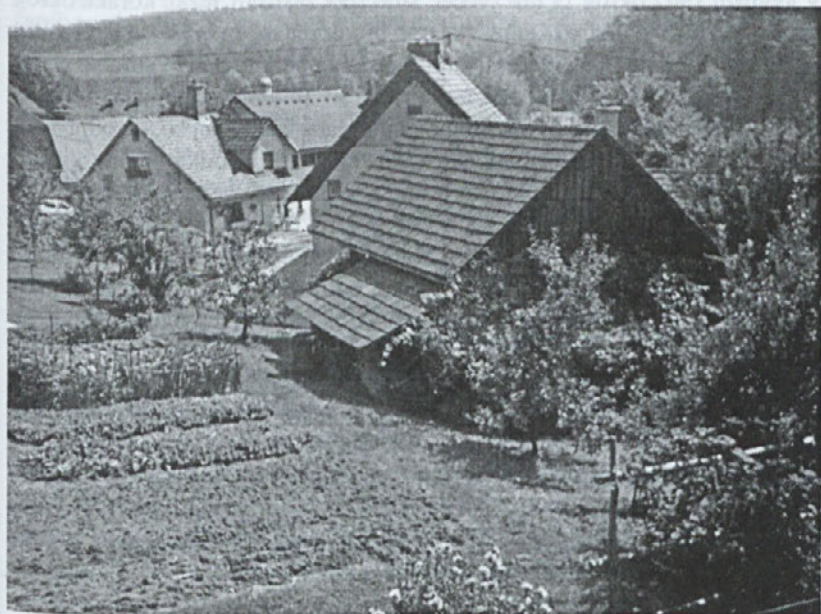
V začetku maja 1942 so se zbirali fantje nekomunisti v gozdu nad Bizovikom in pod Sv. Urhom. Zbirali so orožje in hrano za odhod v četnike v Gorjance. Slavka in Zdenka s Polja sta prinesli k nam 2 nahrbtnika suhe hrane (kruha, šunke) za fante, mimo italijanskih straž na Vevčah. kar je bilo junaško dejanje. Tiste dni sem spoznala Junaka Iztoka Vasiljeviča, Milana Kranca, Draga Tomaževiča, Gabrijela Capudra, Marjana Lavriča, Franca Gruma in druge, ki so ob večerih prihajali v hišo. Bili so fantje navdušeni za nacionalne ideale.

V nedeljo popoldne 17. maja 1942 so partizani ugrabili v Dobrunjah Pavčič Janeza, Jakoš Francija in Toneta iz Bizovika, Jakoš Franca (očeta) in Francija (sina) ter Milka Cankar in njegovo dekle Ivanko in Anico Cankar iz Dobrunj.

Zaprli so jih v Rozmanovo hišo. Tonetu se je posrečilo uiti skozi straniščno okno, Tudi Ivana je nagovarjal pa ga Rozmanova ni pustila. Proti večeru, ko so izropali Jakoševo hišo v Dobrunjah, so jih odgnali v poliške gozdove. Dekleta so nagnali domov, ostale pa so po strašnem mučenju drugi dan ubili in zagrebli na pol žive v poliških gozdovih - v Kučmarjevem gozdu..

Ko je Tone pribežal k nam je povedal kaj se je zgodilo v Dubrunjah. Naročil mi je, da naj grem h Kajžarjevim in povem, kaj se je zgodilo in, da sporoče vsem fantom, da se umaknejo v Ljubljano, kajti ponoči bodo prišli partizani ponje. Takoj sem odhitela. Ko sem obvestila, kaj se je zgodilo z Janezom in Francijem in kaj je naročil Tone, so vsi odšli čez blok v Ljubljano. Ivan Korošec, Jakoš Joško (sin Franca Jakoša), Polde Selan in Lojze Dežman pa so se pridružili četnikom, ki so se zbirali nad vasjo, z upanjem, da bodo šli za ugrabljenimi fanti in jih rešili. Razočaranje njih je bilo veliko, ko so videli, da so krenili namesto proti Polici, proti Orlam in čez Barje in naprej na Dolenjsko v Gorjance.

Strašna novica se je hitro raznesla po vasi. Kako žalostne so bile šmarnice v ponedeljek zvečer. Ivan ni igral na harmonij kot vedno. Mimi, ki jo je Ivan

Bizovik - Podkopov

učil harmonija je samo spremljala petje. Ob zaključni pesmi "Marija pomagaj nam v vojskinem čas" je vsa cerkev je pela iz duše in jokala. . Mama so žalovali za bratom Francem in nečakoma in spraševali sosede, kje so, če bi kdo vedel. Neko noč zaslišimo butanje na vrata in okna. Vsi smo že spali Odkar so pobrali naše, smo spali vsi v eni sobi, zaradi strahu pred partizani. Na podstrešju smo zaslišali ropot in kmalu se je prikazal v spalnici moški v civil v eni roki je imel žepno svetilko v drugi pa revolver. Ko sem pogledala izpod odeje in videla revolver v roki neznanca sem mislila, da nas je prišel pobiti, kot so nekaj dni preje pobili celo družino v Sostrem. Pokrila sem se čez glavo in molila kesanje. Grozil je mami, da naj ne poizveduje za bratom. Mama so mu korajžno odgovarjali: "kako se ne bom zanimala, kje so moji? Kje je brat?"

"Na Dolenjskem dela, čevljari." je odgovoril.

Potem je zahteval, da mu odprejo vrata, da bo odšel. Ko so odprli vrata, je bilo zunaj več domačinov, komunističnih simpatizerjev - terencev, ki so stražili hišo.

V avgustu 1942 okrog 11 ure zvečer, smo spet zaslišali težke korake okrog hiše. Naša hiša je pod gozdom. Vsi smo bili doma razen brata, ki je živel že od 17.maja na Fužinah, znotraj Ljubljanskega bloka . Sestre smo se skrile pod posteljo, v strahu pred partizani. Pričeli so zbijati na kuhinjsko okno, ki je obrnjeno proti gozdu in nato še na mala vrata. Zahtevali so, da odpremo. Poleg malih vrat je bila naslonjena vedno velika sekira, odkar je nas obiskal ponoči partizan. V slučaju, če spet pridejo, se bomo branili s sekiro. A v tem trenutku nobenemu ni prišlo na misel, sekira.Tudi bi bilo brez pomena. Slišalo se je, da jih je zunaj veliko. Mama so odprli mala vrata. Vstopilo je šest oboroženih partizanov. Zahtevali so, brata Filipa. Mama so pogumno odgovarjali: "Ga ni doma, je v Ljubljani, ker študira in nima prepustnice za čez blok."

"Imate sestanke, v hiši se zbirajo dekleta" Mama so zanikali. Eden od partizanov je dejal: "popoldne je bila Mimi B. tukaj". Ata so se spomnili: "Da prišla je, da sem ji napisal prošnjo za vstop na Trgovsko akademijo.". Preiskali so vse prostore, tudi na podstrešje so šli. Ker niso dobili brata so odšli. Tako se je brat rešil smrti. Zjutraj, ko so mama šli po mleko k stricu Jakošu (sosedu) so zvedeli, da so po vsej vasi, vsem kmetom pobrali žito in stric ga je moral peljati še z drugimi vozniki v Pugled v partizanske logorje. Vsak dan smo se bali noči kaj bo, ali bodo spet prišli in po kaj?!

Ko pa so komunisti zažgali vevško papirnico so Italijani zgodaj zjutraj blokirali vas. Nihče ni mogel iz hiše. Ko se je zdanilo so začeli hoditi po hišah in pobirali moške in jih vodili na Židanov vrt. Ves dan so jih zbirali in odbirali. Ženske so spustili, večina moških pa odpeljali v Ljubljano in naprej v internacijo. Odbrani so bili: Mojškerc Jakob, Janežič Lojze, Loboda Rudolf, Lado Mojškerc in Emil Hlebš. Odpeljali so jih za Židanov hlev, postavili ob zid in jih postrelili. Lado je zbežal in tekel med hišami proti Dobrunjam, skrnil se je pod Skominov hlev. Italijanski vojaki so se podili za njim in pes, ki je lajal pod hlev, ga je izdal. Odpeljali so ga nazaj v Bizovik in ga ustrelili z drugimi vred. To je bila grozna nedelja. Kmalu za tem so naredili racijo v Dobrunjah. Tudi tam so pobili pet mož. Zaradi požiga vevške papirnice so Italijani odpeljali v internacijo iz dobrunjske in poljske občine nad 800 mož in fantov. To je bil partizanski "uspeh" požiga tovarne - partizansko izzivanje okupatorja za nasilje nad narodom.

Med počitnicami smo tudi otroci z mamo vred pomagali stricu Jakošu pri delu na polju. Bilo je 4. avgusta 1942, lep sončen popoldan. Vrnila sem se od Mežnarjevih, kamor me je poslala teta z mlekom in jajčki za gospoda župnika. Od našega doma je prihajal brat Filip v spremstvu dveh uniformiranih partizanov. Šli so v hišo, kjer so bili mama, stric, teta in ostali pri malici. Z Angelco, Rezi in Tinko smo ostale zunaj na dvorišču in s strahom pričakovale, kaj bo. Dolgo jih ni bilo ven. Ko se prikažejo na pragu, so mama jokali. Partizana s Filipom sta odšla po cesti proti Dobrunjam. Mama so nas tolažili, da ne bo nič hudega, da se bo Filip kmalu vrnil. Nismo razumeli mame. Kako, da so pustili tako mirno Filipa s partizanoma in zakaj jočejo? Proti večeru se je Filip res vrnil. Tedaj so povedali, da nista bila partizana, pač pa naša fanta, Caspuder in Lavrič, ki sta prišla od četnikov iz Dolenjske in sta prosila Filipa, da jima je pokazal najbolj varno pot čez Ljubljano v Ljubljano. Zaradi varnosti pred partizani, sta se nataknila partizanke z rdečo zvezdo. Iz Dolenjske sta potovala po gozdu, obiskala vse partizanske lagerje, kot inšpektorja. Partizani so jima pokazali, kje so pobili in zakopali naše: Pavčiča, Jakoše in Cankarja. V gozdu nad Bizovikom sta se sestala z bizoviškimi terenci in se zanimala, kje so najbolj zagrizene: "bele hiše". Seveda so pokazali našo hišo. Tako sta prišla do nas. Mami in stricu sta povedala o poboju brata in nečakov in da vesta kje so pokopani. Zato so mama jokali, ko sta odhajala, ker so zvedeli za smrt brata in nečake. Saj so slutili, vendar so vedno še upali, morda se bodo pa le vrnili. Zdaj tudi upanja ni bilo več.

(Nadaljevanje prihodnjič)

V NEZNANO.

V nadaljevanju bomo priobčevali pretresljivo zgodbo Milene, 14.letnega dekleta tedaj, ko se je z mamo in sestrama odpravila na pot begunstva pred komunističnim nasiljem.

Maj, 1945.

Skozi vas so začeli prihajati vozovi z bežečimi ljudmi. Prišel je tudi Jerinov gospod, ki je bil v Škocjanu za župnika. Povedal je, da se bližajo partizani z Rusi in drugimi tujimi brigadami. Domobranci ne bodo kos številnemu navalu komunistov in se bodo morali umakniti. Ustrašili smo se teh novic in se odločili, da gremo tudi mi.

Na voz smo naložili najnujnejše in 7. maja zvečer šli na Šmarje proti Ljubljani. Zelo težko smo se vključili v kolono beguncev, ker je bila cesta polna ljudi. Po levi strani ceste pa so šli Nemci s tovornjaki in tanki. Sredi noči smo prišli k teti blizu ljubljanskega bloka. Drugi dan so se odpravljali tudi domobranci z bloka, šli smo z njimi. Ata in mlajši brat sta ostala pri teti. Ata je bil tako bolan na srcu, da je bil nesposoben za potovanje. Rekel je mami v objemu, ko se je poslavljal od njega:

"Ti pojdi z otroci, rešite se vsaj vi. Jaz sem bolan in bom itak kmalu umrl:" Nepopisno težko je bilo slovo od ata. Dolgo so zrli za nami in videla sem, da so si brisali solzne oči.

Odšli smo skozi Ljubljano in se v Dravljah ustavili na dvorišču velikega posestva dr. Meršola.

Še ponoči smo nadaljevali pot proti Trziču, kamor smo prišli 8. maja proti večeru. V Trziču smo nekaj časa stali, ker so Nemci nam branili naprej. Hoteli so priti sami čim preje na drugo stran. Karavank. Šele drugo jutro smo nadaljevali pot proti Ljubelju. Od tu so nas partizani že obstreljevali z strojnicami in minometalci. Mama je svetovala, da se oddaljimo od voza, takrat pa je granata padla ravno na naš voz. Vse je razneslo, voz in konje, ostali smo sami s tem, kar smo imeli na sebi. Hvala Bogu, ostali smo živi. Težko smo se pomikali proti predoru. Znočilo se je. Držati smo se morali za roke, da se ne zgubimo in se drug za drugim plazili po grabnu. Nemci sploh niso več pustili na cesto. Starejša sestra se je onesvestila od napora in strahu. Nekaj časa sva jo vlekli z mamo, toda obnemogli sva. Mame se je usmilil nek domobranec in ji dovolil na voz. Mi pa smo se držali voza.

Prišla je vest, da Nemci ne pustijo nobenega skozi tunel, da gre samo nemška vojska.

Dalje na strani 25

Ratko Šušteršič

KAJNOVA KRIVDA

Iz votlin ugaslih glad
ječi proseč,
maščevalni se je krč
zagrizel v pest,
presahlih solz utrinki
iz brazd
in rdečih kapelj plaz
se z znojem toči
v prah ščemeč.

Svinčena teža kljuje
v nogah,
brez sence je telo -
kot duh je iz prhlih tal.

In duša mimo nas
molče, brez tožbe, trudno spe
v smrt ...

naš brat..!

Nasmeh maslen
nam dušo pači se,
iz krvavih solznih tal rojen.
So ustne nam nabrekle še
od pijač poltenih,
še roparska nam slast
orgije v duši polje,
in predenice spletk
se nam od lakote duše.

Brat pa je v zarje šel...

Čas: med junijem in oktobrom 1945.

Kraj: Vila Petriček v Celju,
sedaj restavracija.

Otroci, katerim boljševiki
niso le pobili staršev, temveč
so jih črnili kot izdajalce.

Posnetek nam je preskrbel
gospod Alojzij Šlajmar iz Kočevja,
ki sedaj živi v Sydneyu.

Tudi njegovi starši
so verjetno končali v Teharjah.
G. Šlajmar stoji v zadnji vrsti
in je označen s trikotnikom.

Ivan Korošec

Bila je zvezdnata noč

*Spimo globoko
v protitankovske jarke podrti,
počez in podolgem
in skrivenčeni,
v poslednjih mukah smrti.*

*Bila je zvezdnata noč
in mesec pripet
na razvalinah gradu
je nam blede zrl v oči,
kot bi se bal
s krvjo oblite noči.*

*Gnali so nas po robu doline,
na dolgi vrvi
navezana, razbita telesa
živega rožnega venca,
skozi noč
krvave mesečine.*

*Pred globokim jarkom
smo morali obstati,
za oddajo poslednje kose
okrvavljenih cunj
- In - za objem...*

*Še nagi vzdih v gluho mesečino:
"Zbogom - Mati!"
psovke, udarci in rafali
so nam peli
Requiem.*

Nato so srbski četniki pogнали v zrak nemški tovornjak ter naperili mitraljeze v Nemce. Tako se je odprlo in kolona se je pomikala naprej. Končno smo tudi mi prispeli do tunela in šli v temo. Po tleh so bile kotanje vode in blata.

Bila sem samo v obleki s kratkimi rokavi ter v opankah. Noč je bila mrzla in dolga v tunelu. Kolone so šle v treh vrstah med strašnim vpitjem, kletvijo in prerivanjem v temi. Velikokrat smo se ustavili in stali, zdelo se mi je neskončno dolgo. Končno se je zasukalo in rešeni smo bili tega "pekla."

Nadaljevale smo peš po serpentinasti poti, prezeble, zaspane in lačne. Tudi tu je bilo otežkočeno nadaljevanje poti, toda morale smo naprej.

Nenadoma mama pogrēši Ivanko, ki je bila leto starejša od mene. Šla sem nazaj. Dolgo sem hodila, kar sem jo zagledala, da je sedela ob poti in sede spala. Prijela sem jo za roko in jo vodila k mami. Nič mi ni ugovarjala, se pritoževala ali prosila, bila je tiho kot avtomat in šla z menoj. Končno smo prišli v Borovlje in se ustavili. Šle smo prosit vode, pa so dejali, da ne razumejo "windish."

Sredi Borovelj je ustavil angleški tovornjak, izstopilo je nekaj Angležev. Po tolmaču so rekli, da bodo nas zaščitili in, da naj nadaljujemo pot do Celovca. Ob poti so sedeli partizani in domobranci so šli mimo, pa nobeden ni streljal. Na vzpetini čez Dravo, so morali domobranci odložiti orožje, se pravi puške in mitraljeze. Revolverje so lahko obdržali, prav tako orožje, ki je bilo na vozovih.

Pred Celovcem smo zavili na levo na Vetrinjsko polje poleg velike graščine. Ko smo se ustavili, sem padla na tla in zaspala.

Pozneje sem videla, da so se vojaki uredili na en strani, na drugi pa smo bili civili. Nekateri so imeli vso prtljago in vozove s seboj, drugi smo vse izgubili, vendar smo bili srečni, da se je končal križev pot.

V taborišču so zrasli šotori iz vsemogočega zasilnega materjala.

Vojaki so se uredili po bataljonih in polkih, civili pa po občinah.

Angleži so začeli nam dajati hrano, kar dobra je bila, posebno njihovi piškoti.

Mnogi so si kuhali sami, ker so prinesli s seboj vse otrebno.

Prišel je brat domobranec in nam prinesel italijansko deko in šatorsko krilo, da smo naredili neke vrste šotor. Mama je nekje staknila veliki prazni konzervni škatlji in jih uporabila za posodo za kuhanje. Včasih je dal kdo kak krompir, pest fižola in mama je skuhalo, seveda brez soli, pa vseeno je teknilo. Začeli so klati konje. Dobila sem kos mesa. Seveda, spet je mankala sol ali kos kruha. Ne enega ne drugega ni bilo, le meso v vodi kuhano.

Brat je prihajal vsak dan in prinašal mami svojo porcijo hrane.

Sv. maše so bile kar na prostem. Našo občino je upravljal p. Jakob. Ob večerih, kadar je deževalo smo pele vse štiri: mama in jaz sopran, sestri pa alt. Ko smo nekega večera tako pele, smo nenadoma utihnile. Prišli so fantje, nam ploskali in tudi jokali.

Pesem se takole glasi:

Al na tujem tudi zvezda me poznaš,
ker na meme doli, kot doma migljaš.

Zgodnja vzbujevalka, dne oznanjevalka
al me še poznaš, al me še poznaš?

Jaz poznam te dobro zvezdica
stara mama so te mi zaznamvala.

Ko si prisvetila, me iz sna zbudila,
daleč tam doma, daleč tam doma.

Tudi me smo jokale. Ata in mlajši brat je ostal doma. Mama je bila vedno v skrbeh. Kadar je bila sama je kar naprej molila.

Kmalu potem, ko so partizani zapustili Koroško, so začeli odvažati tudi domobrance. Rekli so, da lahko vsak domobranec vzame s seboj svojce.

Pater Jakob je bil čudno zaskrbljen. Dva polka domobrancev je že odšlo.

30.maja je bilo odločeno, da bodo odpeljali ves Rupnikov polk.

Brat je rekel, če gremo z njim. Seveda smo bile vesele, da bomo šli skupaj. Na predvečer ja prišel p. Jakob in in nam odsvetoval, da gremo s polkom, kajti še ni prišlo nobeno sporočilo iz Italije, da so prišli polki tja.

"Prosim vas, ne hodite, jaz imam hude slutnje.," je prosil p. Jakob.

Večina ga ni ubogala, tudi me ne, kako smo to potem obžalovale.

Zjutraj drugega dne, so prišli tovornjaki z veliko zamudo, kot je bilo rečeno.

Začeli smo vstopati kar civili in domobranci. Brat je bil v drugem tovornjaku.

Kmalu smo se uredili in tovornjaki so pognali proti Celovcu.

Nanesto, da bi zavili na levo proti Italiji, so vozili v desno. Dolgo smo vozili in pristali v - Pliberku!

Strahotno smo bili razočarani, objela nas je groza.

Angleži so začeli nas izganjati iz tovornjakov in uvrščati proti postaji, kjer so nas čakali partizani.

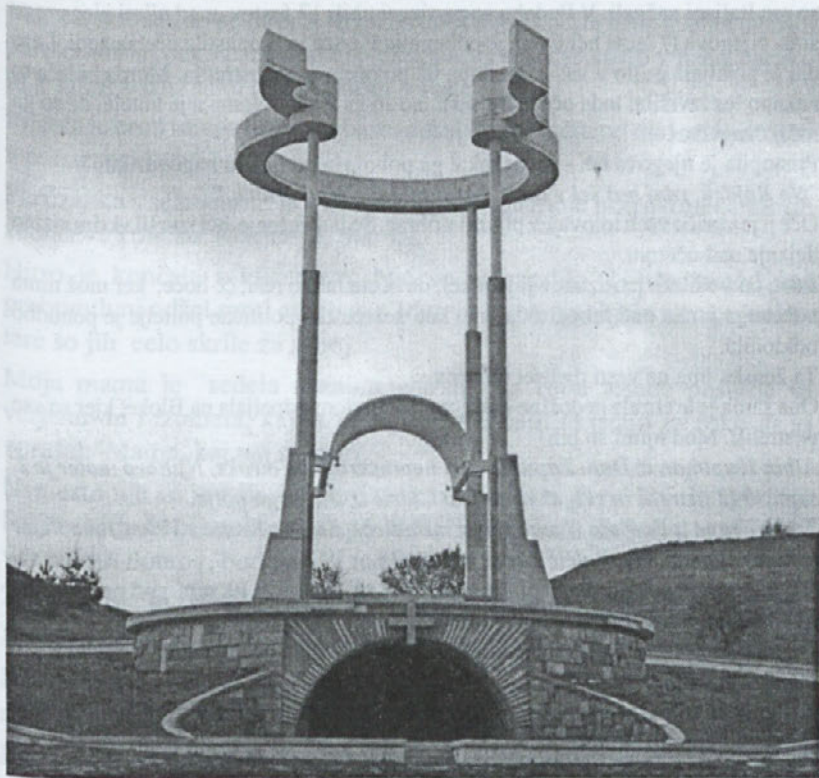
Začeli so nam pobirati denar in razne predmete iz torbic in nas naganjali v

živinske vagone.

Vozili smo dolgo ponoči, ko se je vlak ustavil, menda je bilo v Dravogradu. Odprli so vrata. V vagon je prišlo več partizanov s svetilkami. Začeli so svetiti v obraze, iskali so mlada dekleta, jim trgali obleko in se izživljali na njih. Bili so kriki groze in jok, neutolažljiv jok, pa pretepavanje in kletev. Ko so nasitili svojo pohoto, so odšli iz vagonov, zaprli vrata in vlak je divje pognal v temo. Še vedno smo upali, da gremo skozi Slovenijo v Italijo, toda v jutro je vlak ustavil v Celju.

Ob krikih in razbijanju po vagonih, smo pričakovali najhujšega.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Spominski park Teharje

TRAGEDIJA DRUŽINE MULC

Loška dolina

V noči 14 septembra, 1943 so partizani odpeljali šest fantov iz Pudoba proti Snežniku, pred jamo Kozlevko (tri četrt ure nad graščino Smežnik) in jih tam s streljani v roke ali noge, nato pa žive pometali v jamo, to so bili:

Petrič Jože iz Vrhnik, Intihar Franc iz Vrhnik, Kraševac Janez iz Dan, Tomažič Janez iz Kozariš, Vilko Bavec iz Kozariš in Mulc Janez iz Pudoba.

Bavec Vilko je skočil iz avta in se je na pobočju, tik nad žrelom vjel za jelko. Toda ubijalec ga je poiskal in nato s streljani prisilil, da je skočil v brezno.

Oče Mulc je pristopil k vaškim stražam, da reši življenje sebi in družini, kajti hišo so mu Italjani zažgali. V Pudobu so partizani ubili 17 fantov, med njimi njegovega sina. Njegova 17 letna hči Ivana je pobegnila v gozd in prepustila očeta usodi. Leto dni je pošiljala pošto v vas z grožnjo, da bo očeta sama ustrelila. Morda bi bila to nakano res izvršila, toda oče je bil skrit, ko so ga iskali. Nesreča je hotela, da so ga našli drugi dan.

Pristopila je njegova hči - partizanka, ga pobožala po licu in nagovorila:

"No Rajdek, zdaj boš šel v smrt, ker si bil tako lepo priden."

Oče ji je vpricho vseh tolovajev pljunil v obraz. Še isti večer je hči izvršila kriminalno dejanje nad očetom.

Eden od vodilnih partizanov ji je rekel, da očeta lahko reši, če hoče, ker mož nima nobenega greha nad seboj, toda ona, kot sekretarka politične policije je ponudbo odklonila.

Ta ženska ima na vesti dvajset umorov.

Ona sama je aretirala nedolžne ljudi, ter jih z avtom odpeljala na Bloke, kjer so vse postrelili. Med njimi so bili:

Albin Huptman iz Dan. Zapušča štiri nepreskrbljene otroke. Njihovo mater je 2. sept 1942 ustrelil in sežgal komunist Cidrič iz Babnega polja.

Tomc Franc iz Podloža, Tomc Janez iz Podloža, Stanko Kodrc z Vrha, Jaka Petar (Skala) štajerskega, Palčič Janez z Vrhnik.

Vsi imenovani so bili odvedeni 18. sept. 1943 v Kočevje in 19. sept. pod noč zvezani in odpeljani v Mozelj ter tam ustreljeni.

Dne 20. sept. sta bila ustreljena v Velikih Laščah, blizu postaje brata *Ivan in Beno Rožanc iz Loža.*

Konec sept. so bili prijeti *Kompoš Alojzij iz Starega trga, Mlakar Marija iz Pudoba, Žnidaršič Ivo iz Pudoba.*

Vsi so bili ustreljeni med Starim trgom in Blokami.

Ivana Mulc, por. Vinkler živi sedaj v Torontu Kanada in je vdova po možu Vinklerju.

UKRADENO OTROŠTVO

(Odlomek.)

Zgodilo se je naslednjega dne, deset dni po našem prihodu v teharsko taborišče.

Okoli desete se je na dvorišče pred našo barako primajal stari avtobus in parkiral na sredi velikega dvorišča. Gledeli smo skozi okno, kamor smo se vsi zgrnili.

Vrata avtobusa so se odprla in na dvorišče je skočila grupa oboroženih partizanov in neka partizanka. Nekaj partizanov je vdrlo v našo barako in z njimi partizanka s seznamom v roki.

Pričela je brati imena otrok, ki bi se morali takoj ločiti od mater in vstopiti v partizanski avtobus.

Partizanka s seznamom je v naši sobi prebrala moje ime in imena mojih znancev: Tončka, Marjance, Stanka.

Hitro je končala s klicanjem. Nič se ni zgodilo. Nihče izmed nas prebranih ni odšel proti avtobusu. Matere so trdno objele otroke, nekatere so jih celo skrile za seboj.

Moja mama je sedela nezainteresirano na robu lesene postelje in verjetno ni razumela, kaj se dogaja. Prijel sem jo trdno za roko in jo vprašal: "Mama, kaj naj storim?"

Namesto nje se je oglasila partizanka: "Otrokom se ne bo nič zgodilo. Peljemo jih, da bi se okopali in preoblekli. Nahranili jih bomo in ko bodo vas pustili domov, bodo prišli tudi otroci."

Zopet se ni nič zgodilo. Nihče ni verjel partizanki, ne otroci ne odrasli. Matere so še bolj objele svoje otroke in tisti, čisto majhni so pričeli jokati. Partizanka ni rekla besede več. Umaknila se je in pokimala v smer, kjer so stali partizani. To je bil hkrati klic na pomoč in ukaz.

Partizani planejo na matere in pričnejo brutalno vleči kričeče otroke od objemajočih, vpitja, groze in joka strtih mater. Nosili so enega ali dva otroka pod roko in jih potiskali v avtobus. Otroci so se upirali, vreščali,

vpili na pomoč in iskali zavetja, ki ga ni bilo.

Nekateri so uspeli pobegniti in se vrniti v barako.

Matere so se borile z ugrabitelji in poskušale obdržati otroke. Partizani so jih odbijali s surovimi udarci in brcami.

Nič ni pomagalo. Nek partizan je pričel streljati v zrak in zagrozil, da bo naslednji rafal usmeril v nas. Odpor se je zmanjšal.

Še vedno je nekaj mater poskušalo rešiti svoje otroke. Tončkova in Marjančina mama je opupano prosila partizana:

"Pusti mi vsaj enega otroka, če veš kaj je Bog!

Ta ji je odvrnil s porogljivim nasmehom, zgrabil otroka - moja znanca - za vrat, ki sta kričala na vse grlo in ju pričel vleči proti izhodu. Na vratih se je ustavil, se obrnil proti obupno jokajoči materi in rekel:"

Ne v božjem imenu, ampak v imenu nove ureditve, bi ti moral pustiti otroke, da bi končali tam, kjer boš končala ti."

Še preden se mi je približal partizan, sem objel mamo, jo poljubil na obe lici in rekel samo eno besedo:"Zbogom!"

Ne vem, zakaj nisem rekel nasvidenje, temveč "Zbogom." Naključje ali občutek, da je to slovo za vedno.

V avtobusu sem sedel poleg Stanka. Skozi okno sva opazovala mučne prizore otrok in mater.

Iz sosednje sobe je neka partizanka prinesla dojenčka, zavitega v plenice in povoj. In neka druga debelo v koce povitega malčka, ki gotovo še nista shodila.

Neki otrok fant morda 12 let, dolgih nog in tankega telesa, se je obesil mami okrog vratu in skupaj z njo kričal: "Na pomoč, na pomoč!"

Partizan ga je s palico tepel po rokah, toda otrok nikakor ni hotel izpustiti maminega vratu. Drugi partizan ga je vlekel za noge, da bi ga odtrgal. Meni se je zdelo, da sta mati in sin zraščena skupaj, da ju ni mogoče ločiti. Tako je tudi bilo. Partizana sta prenehala in z grobimi udarci puškinih kopit nagnala oba nazaj v barako.

Danes vem, namesto, da bi mu mati morda rešila življenje, ga je njena ljubezen vzela s seboj v - smrt.

Prilepili smo naše noske na okna avtobusa in poskušali ujeti poslednji pogled naših mater, ki so prav tako pritiskale svoje obraze na meglena, umazana okna taboriščne barake. Že tako umazana stekla so postala še bolj neprozorna, zaradi diha naslonjenih ust in solz, ki so lile po steklu.

Ko je kdo od otrok zagledal svojo mamo, ali je mislil, da jo je videl, je še močnejša planil v jok.

V avtobusu so bili kriki, da se je trgalo srce: "Mamica, mamica moja, mamica pomagaj!"

Vozilo se je treslo, kdo ve od česa? Ali od obupnega otroškega joka, ali od brnenju starega motorja. Zdelo se mi je, da avtobus joče skupaj z nami.

V joku smo bili vsi enaki: Trinajstletniki in mlajši, vse do dojenčkov, ki so jih partizanke držale v naročju.

Ta koncert ni bil vseč našim stražarjem v avtobusu, ki so pričeli preklinjati, da bi utišali "pankrte izdajalske bande", kot so nas imenovali od prvega pa do zadnjega dne našega ujetništva.

Sopihajoči in kašljajoči motor je kot asmatični starec odbrzel po hribu navzdol proti Celju in zakril nam v oblaku prahu še poslednji pogled na teharsko taborišče, kjer so obupno jokale naše mamice.

Nikoli nisem našel niti sledu o kraju, čeprav sem ga večkrat iskal kjer so našli smrt moji starši, skupaj s tisoči ostalih ujetnikov, kjer so pomorili kdove koliko otrok, ki so ostali v taborišču.

Ko so pomorili jetnike s Koroške, so prazne teharske barake napolnile druge nesrečne žrtve - obrtniki in njihove družine iz Celja. Teharski zločin vpije do neba.

Z podvojenimi občutki sem v poznejših letih poslušal obtožbe proti zločinom v Jasenovcu in nad otroki, ki so jih pripeljali v taborišče. Sočustvoval sem z žrtvami, posebno z otroki, ki so bili nedavno naši vrstniki. Srce mi je krvavelo, saj sem razumel njihovo usodo in muke, ki so jih prestajali - tudi jaz sem bil eden izmed njih. Samo da za razliko od Jesenovca, o nas v Teharjih nihče ni govoril. Teharske žrtve se niso nikoli omenjale, kajti za javnost nikoli niso smele obstajati!

ODKRITI PARTIJSKI BUNKERJI V LJUBLJANI

Med leti okupacije 1941 - 1945

TONE IN MARA KRALJ (umetnika) -Mara, Oly in Vida Jeraj, sestre, članice OF

Gerbičeva ulica II Kolezija. Bunker odkrit 29 januarja 1945, V njem 6 partijskih aktivistov. Neda Gerzinič, Ivo Svetina, Rudi Knez, Vlasta Vagaja, Poldka Mekina, Mira Tomšič. Zaplenjeno veliko partizanskih seznamov.

JULE BOR - filatelist, Frankopanska ul.36 (Šiška.)

Bunker pod teraso. Podenj sestavljen in premičnih desk. Veliko dokumentov partije. Prijet DR:VLADIMIR KANTE, šef št. 2 domobranske policije, istočasno član VOSa.

DANILO PUC, Tapetništvo - Slomškova 9, Tiskarna. Veliko tiskovin zaplenjenih.

Prisojna ulica 24 - Prehodno skrivališče - bunker komunističnih kurirjev.

MICI JENKO, mlekarna. Resljeva cesta 38. Bunker skrit pod kavčem - zofa

Tabor - Bunker pri Erjavčevih blizu Belgijske vojašnice. Zaplenjen seznam aktivistov OF iz Ljubljane.

GABRIJEL ŠKERL, KNIGOVEZNICA. Šubičeva ul-16. Tiskanje Poročevalca. Tiskarna Toneta Tomšiča.

Pri FURLANOVIH, podjetje Salus (zdravila), Cigaletova 5. Jože Vrečar in Branko Lavrenčič, uniformirana policijsta, tajno sodelovala z OF.

*DR. MAVRICIJ NEUBERGER zdravnik. Vilharjeva cesta 21
Bunker obnovljen leta 1942*

*MILKA STARE, mati Josipina. Vrhovčeva 2 Pobegnil iz zapora
Prisilne delavnice 4. aprila 1945*

Bunker nasproti Magistrata - Primorski zakonski par - v kupoli. Skrivališče aktivistov

MARJANA IN ANUŠKA VODE, Tržaška cesta 21 Na podstrešju sta uredili bunker - skrivališče za partizanske aktiviste..

MARAROMIH, Drenikov vrh št. 1 Njen dom je imel bunker, ki ni bil nikdar odkrit. Imela je radijsko zvezo s štabom NOB Poslana v taborišče sept. 1944 po Gestapu. Policist Ljubo Mihelič sodeloval z O. Merico Hacin, svakinja dr. Lovra Hacina, šefa ljubljanske policije, aktivistka partije.

VANDA ZIHERL, Celovška cesta 42. Važna partijka. Dva brata padla v partizanih V hiši je imela prehodno skrivališče za partizanske kurirje.

GULIČEVI, Tavčerjeva ulica 13. Imeli so v hiši ilegalno tiskarno in skladišče.

Hiša BORISA IN ZDENKE KIDRIČ, (Arnež) Ilirska ulica. Tehnično urejen bunker z električnim varnostnim znakom in skrivnim izhodom.

Brata policista Jože in Lojze Vrečar, njuna aktivna sodelavca. ZDENKA KIDRIČ, šefinja VOSa. Jože Vrečar je bil hišnik v Kidričevi vili.

TOLMIN IN NJIHOV DANTE

V Tolminu je še vedno ohranjeno ustno izročilo, da naj bi se v tem kraju, kot tudi v okolici, mudil veliki Florentinec *Dante Alighieri (1265 - 1321)*. Čeprav ni utemeljenih zgodovinskih virov, klub temu nekateri italijanski zgodovinarji tej trditvi ne ugovarjajo češ, da je možno, da bi se Dante lahko mudil v Tolminu, kot gost oglejskega patriarha, ki je imel tam svoj letni dvorec. To naj bi bilo v tistem času, ko je Dante moral zapustiti Firence, ker je bil proglašen za svobodomiselno osebnost. V Tolminu ali njegovi okolici naj bi pesnik dobil navdih za pesnitev "Pekel," (Inferno) ki je del njegove božanske komedije, (Divina Comedia) Tako je še danes nad Tolminskimi koriti znana Dantejeva jama, ali kot jo imenujejo domačini Dancetova jama.

V času italijanske zasedbe Tolmina je mesto Firence poklonilo Tolminu doprsni kip Danteja, ki ga je oblikoval Firenski kipar Maraini. Leta 1930 so ga postavili v tedanjem Ljudskem vrtu in je ta znameniti Florentinec ostal tam do konca druge svetovne vojne.

Tedaj je bila znana "kulturno - religiozna komunistična čistka," ko so uničili marsikatero vaško znamenje, ki je imelo za Tolminsko svojo zgodovinsko vrednost. Enaka usoda je doletela Dantejev kip in le iznajdlivosti kulturno zavednega Tolminca gre zahvala, da je tega velikega Florentinca pobral na odpadu, kjer je bil med starim železjem in ga neopazno prenesel pod stopnjice v tolminskem muzeju. Tam ga je skrtil pod neko šaro in tako se je Dantejev kip ohranil do danes.

Davno pred osamosvojitvijo se je v Tolminu pripravljalo, da bi tudi to kulturno Tolminsko sramoto popravili in Danteja vrnil v "Ljudski vrt," kamor spada. Vedno znova so prihajale nove ovire in tako so kljub vsemu pred leti kip postavili na njegovo staro mesto. Kmalu za tem pa se je v Tolminu začela prava novinarska vojska. Realsocialistično osveščeni novinarji so v Delu zagnali vik in krik.

Ko danes beremo te članke, se lahko samo čudimo oskosti in nerazgledanosti, pa tudi tipičnemu komunističnemu pranju možganov, ki veje iz načina obveščanja in dopisov ob tem Florenticu.

Kot izgleda so se nekateri v tem mestecu ob tej medijski vojski prestrašili,

morda pa celo bali za "stolčke" in Dante je ponovno romal v tolminski muzej. Po tolikih letih, ko sameva sporni podstavek, se kljub vsemu lahko zamislimo, ko vprašujemo po občinskem odloku, ki naj bi zahteval odstranitev Danteja. Tega odloka ni. Ve pa se, da je ravnateljstvo (!) goriškega muzeja ukazalo, da se Dante odstrani z javnega mesta.

Njegova odstranitev v središču Tolmina, po naročilu nekoga (!) iz muzeja in ne župana občine Tolmin na osnovi občinskega sklepa, je prava klofuta v obraz pravni državi, kar Slovenija hoče biti.

Istočasno pa je znano, da se v Gorici - Italija, določeni krogi trudijo, da bi ta Morainijev kip Danteja dobili v to mesto in s tem svetu dokazali veliko herojsko dejanje, ko bi velikega Florentinca rešili pred barbarškimi sosedi. Častiti Florentinec čaka na tolminsko kulturno jutro, mi pa lahko razmišljamo, ko bi tolminski občinski možje skušali navezati stike z občino Firenze in bi obe mesti složno in kulturno vrnili Danteju v Tolminu tisto čast, ki jo ima v kulturnem svetu

Mahatma Gandhi:

*Sprejmi nasmeh in ga podari, kdor ga ne pozna.
Pošlji sončni žarek, naj plava tja, kjer vlada noč.
Odkrij studenec, da se umijejo tisti, ki živijo v blatu.
Položi solzo na lice, katero še ni jokalo.
Pokaži korajžo tistim, ki se ne znajo boriti.
Odkrij življenje tistim, ki ga ne razumejo.
Upaj, živi v luči dobrote in jo daruj tistemu, ki ne zna darovati.
Svetu odkrij ljubezen !*

Dragi urednik! - Bog naj te ohrani pri dobrem zdravju še dolgo da boš korajžno, kot do sedaj še naprej odkrival komunistične zločine in laži, da bo končno zmagala pravica in resnica.

F.y M., USA

Dragi urednik! Prilagam ček za 100 .- dolarjev, kar naj poravna naročnino.

Tabor prejemam redno in ga tudi redno berem.

Čestitam Vam k velikemu trudu, ki ga vlagate, da Tabor še izhaja.

Čudim se Slovencem v domovini, da so raje podprli krivce bratomorne vojne in povojne diktature. Slovenska "demokracija" prenese vse in ji ni mar bodočnost naroda.

Mi zunaj ne bomo tega nikdar razumeli, ne odobrili.

Zadovoljne božične praznike in vse najboljše za prihodnje leto!

M.G., Anglija

Spoštovani!- Pred dnevi sem od svojega prijatelja ter člana Bajukove Nove Slovenije v roke dobil revijo Tabor, ki izhaja med Slovenci v Argentini. Vsebinsko mi je bila zelo všeč, zato sem se odločil, da bi postal njen naročnik.

Kot prvo pa me zanima cena letne naročnine s poštnim stroški ter pristopni pogoji. Da bi se v prihodnje sporazumevali, vam spodaj posredujem tudi svoj elektronski naslov.

V prihodnje sem se pripravljen dopisovati tudi z mladimi Slovenci, živečimi v Argentini, s čimer bi se utrdile naše vezi, Vaši otroci pa bi imeli možnost utrditi se v materinščini.

Za Vašo naklonjenost se Vam prav lepo zahvaljujem in Vas lepo pozdravljam!

B.B. Slovenija

benjaminbezek@hotmail.com

Dragi gospod. Hvala na pismu, kot tudi na objavi. Priznam, da znate izredno dobro oblikovati in tako tudi zelo dobro izpadejo članki.- Mislim, da tisti, ki vsaj malo berejo in vsaj nekaj poznajo našo slovensko zgodovino zadnjega polstoletja bodo videli kako so nekateri naši zamejski Slovenci še vedno ujeti v neki polpretekli kalup, preprosto zato, da dobijo denar iz Slovenije.

Upam, da se bo tudi našemu narodu čas zjasnil in da bodo spoznali, da imamo tudi Slovenci svojo uro, na svojem zvoniku zgodovine!

Hvala, da se poznamo.

Vam, vsem Vašim, zaželim domače, pristno podoživetje Svetega večera. Pravo slovensko, da bi še dalje zmožel z vso pripravljenostjo in žrtvami tudi v Novem letu vršiti poslanstvo, ki ga vršite. Naj Vas spremlja Božji blagoslov!

Vdani

A.K. Primorska

Dragi g. Urednik!

Tukaj prilagam \$ 20.- za Tiskovni sklad. Obenem se zahvaljujem za pošiljanje revije Tabor. Je zelo v redu! Prosil bi za naslov g. F. Mejač, ali njegovo tel. številko. On je bil moj četni komandir 22. čete 3.bataljona v Višnji gori.

Mnogo pozdravov!

A. P., Anglija

Dragi urednik!

Lepa hvala za pošiljke Tabor. Moram Te pohvaliti. Letošnje številke so odlične: zunanost, članki in oprema, kot noč in dan v primerjavi s prejšnjim.

Slišal sem, da si v denarnih težavah - v prilogi pošiljam \$ 20./Pošljem ga v Slovenijo, družini, kjer sem bil 4 mesece skrivač. Oni poskrbijo, da veliko ljudi prebere domobransko čtivo.

Tebi in Tvojim želiva božjega blagoslova!

M.in V. G. , USA

SPOMENIKI — delo slovenskih ljudi.

Ob koncu 19 stoletja so se začeli slovenski ljudje izseljevati. Iz domačega kraja, takrat Avstroogrške države.

Vzrokov je bilo mnogo: preživetje, pomankanje dela in politična zasedovanja. Na splošno so bili to preprosti kmetški ali delavski sinovi. Bilo je popolno neznanje jezika, vendar zdravi fantje in dekleta so šli, da si nekaj prislužijo, nato pa se povrnejo domov. Njihovo delo je bilo v rudnikih in tovarnah. Dekleta pa so bila zaposlena v šivalnih podjetjih, ali pa so bile služkinje pri bogatih družinah.

Vsi pa so bili zelo povezani med seboj, pomagali so drug drugemu.

Takrat ni bilo zavarovanja ali kake podpore, če nisi bil v stanju za delo.

Ta njihova povezava pa je imela še drug, zelo pozitiven učinek:

Zgradili so slovenske domove, ki še danes privabljajo na kulturne prireditve in družabna srečanja in postavljali so cerkve, organizirali so pevske zборе, igralske skupine in izdajali so časopise in revije.

Nekateri imigranti so prišli po končani prvi svetovni vojni. Nastala so naselja v mestih s čisto slovenskim življenjem. Veliko ste napravili in vsa čast vam, da ste bili tako povezani med seboj.

Ko pa se je pričela druga svetovna vojna, so tu prihajala zmotna poročila. To smo opazili tisti, ki smo po vojni bili v begunjskih taboriščih v Avstriji ali Italiji. Čez čas pa so se odprla pota za vseljevanje na ameriški kontinent, na sever in jug. Mnogi so odšli v Kanado, drugi v Argentino, nekaj pa nas je prišlo v USA.

V začetku je bilo težko, posebno ob staronaseljencih, ker so nas nekoliko nezaupno gledali, pod vplivom komunistične propagande. Čas je pokazal resnico in stanje se je izboljšalo.

TISKOVNA POROČILA:

Izjava o naši preteklosti iz vidika narodne sprave

ki jo pripravljajo v parlamentu. To naj bi bil uradni, svečani akt sprave! Podpisali naj bi jo vse stranke. Obstoja velika nevarnost, da bo sestavljena po dosedanem lažnem kopitu neke epohalne NOB, OF in zločinske kolaboracije. Izjava, ki bi mogla biti sprejeta od naroda mora **nujno OBSEGATI:**

- A. Priznanje vseh podrobnosti terorja partije, VOS-a, partizanov v prvi fazi okupacije.** V tem obdobju so pobili in mučili do 1.500 ljudi. V tem dejanju leži ona velika krivda za izbruh državljanske vojne, s posameznimi posledicami.

TEROR Bil je množičen in **dosleden** povezan z mučenjem. Zgodovina take grozote pozna malo. V primerjavi z našimi 1.500 žrtvami naj omenimo, da so v zahodni Evropi po 1945 letu, tekom 3 desetletij, rdeče brigade, Meinhoffer itd. Pobile 800 (osemsto). New York 11.IX. beleži 3600 žrtev. Relativno po številu prebi-valcev je to komaj 2% slovenskih žrtev!! Samoobramba je bila nujna. Dejstvo upravičene, nujne, pomoči okupatorja, mediji, Kučan in njegovi označujejo kot nedovoljeno kolaboracijo, kot izdajstvo. Naše pokojne so mučili, ubili, sedaj jim jemljejo dobro ime, ubiri jih hočejo še duhovno!

B: preklic očitkov kake krivde, še posebej nedovoljene kolaboracije pomoči okupatorju, izdajstva. Še posebej mora biti preključana krivda Cerkve.

Ta je z dr.Gregorijem Rožmanom med okupacijo ogromno pomagala zaprtim, taboriščnikom, z intervencijami za talce, zapornike. Ni sprave brez razveljavljenja obsodb dr. G. Rožmana, Vinka Levstika, dr. A. Kreka in toliko drugih.

C: poziv k prenehanju deskriminacije do civilne in vojaške opozicije. Ta pokriva področja socialnega varstva, pokojnine, zdravstvene storitve, denacionalizacijo in toliko drugega, vse do grobas in še preko tega!

Č: poziv k reviziji zgodovine, predmet šolskega pouka. Ta se

je s pomočjo režimskih zgodovinarjev, pisala v lažnem okviru NOB-a. O revoluciji in državljanski vojni, bolj pomembni kot vojna sama pa so pisala malo ali nič, kot da tega ni bilo.

Pritisk partizanov, pristašev enoumja, današnje levice, bo velik. Vsega gornjega se ne bo dalo zaenkrat izvesti. Vendar brez podatka o nedvoumni krivdi in krivcev za izbruh državljanske vojne, ni nobena spravna izjava sprejemljiva. **BOLJŠE, DA JE NIMAMO!** Posledični dogodki, zločini obeh strani v državljanski vojni, so posledica one prve krivde. Iz izjave, še posebej ker so že bili priznani, vključno poveljni poboji, in so jih tudi vsi prizadeti obžalovali, lahko izostanejo. V okviru sprave tudi ne spada sporni "NOB". **Imeli smo konfrontacijo z revolucijo, z njenimi atributi in nič drugega.**

Peter Urbanc

DAN NA KMETIJI

Nacionalna RTV Ljubljana snema poučno oddajo za otroke z naslovom "DAN NA KMETIJI."

Pripravijo kamere in kmet začne: "Ja, tkule je. Jest zjutrej ustanem, spijem en štampre, pa grem u štalo..." Režiser zaupije: "STOP, STOOOOP!!! Poslušte tovariš kmet, to je oddaja za otroke. Ne morte ga tlele srat z alkoholom. Rajš rečte kej družga - na primer, da ste knjigo prebral, al pa kej tacga!"

"Nu prou," pravi kmet.

"jest zjutrej ustanem, preberem anu malu knjigco pa grem u štalo. Tam zrihtam živino, pa počistim, vmes pa še kako knjigco preberem - uno k mam u štal. Pol grem pa dumu, pa se fajn najem, pa eno mal bl debelo knjigo preberem, pol se pa mal uležem, pa je..."

Popoldan pa greva s Franclnam na njivo, al pa u hosto delat, pa še kakšno knjigo prebereva. Zvečer gre pa še Srečo z nama u knjižnco, pa tam beremo, beremo, beremo...dokler ne reče knjižničarka, da zapirajo. Pol gremo pa dumu, al pa gremo k Srečotu, on ima duma eno tiskarno.

France Gaber - zlatomašnik

V župniji sv. Jožefa, v mestu Beroun v ameriški zvezni državi Minnesota, je letošnje poletje praznoval zlato mašo č. G. GABER FRANCE, po rodu iz župnije Stara Loka. Bil je med bogoslovci ljubljanskega semenišča, ki so se maja 1945 umaknili iz Slovenije pred komunizmom in je bogoslovne študije dokončal v Združenih državah v škofiji St. Paul. Posvetil pa ga je škog dr. Gregorij Rožman, pri sv. Lovrenzu v Clevelandu. Novo mašo je pel v slovenski cerkvi Marije Vnebovzete v clevelandskem predelu Collinwood.

Četudi je g. Gaber vse svoje duhovniško življenje preživel na neslovenskih farah, nekaj časa celo v ameriški mornarici na sredozemskem morju, je vendar vsa ta leta vzdrževal aktivne stike s slovensko skupnostjo v Združenih državah. Zdaj pa uživa pokoj v Pine city - ju v državi Minnesota. Mnoga leta je prihajal iz Minnesote, da je maševal pri kapelici na Orlovem vrhu v Slovenski pristavi, ob priložnosti spominske proslave ali važnih srečanj.

On je bil prvi duhovnik, ki je imel mašo na Orlovem vrhu in bil je duhovni vodja Tabora.

G. Gaber je bil vedno naklonjemn domobrancem, kajti veliko njegovih prijateljev je končalo življenje v mučeništvu Kočevskega roga in Teharjev. Taborjani smo mu še posebej hvaležni za pomoč in razumevanje, ki ju je izkazal naši organizaciji v njenih najtežjih časih nastajanja in razvoja.

Prišel je med nas ter z umirjeno, premišljeno besedo umirjal, kadar so bili duhovi preveč razgreti. Bil nam je moder svetovalec in iskren prijatelj.

Taborjani mu iz srca čestitamo k jubileju zlate maše. Bog Vas živi dragi France, še na mnoga leta.

Tabor ZDSPB - Cleveland

Zlata poroka v Torontu

Dne 29. septembra sta *Lidija in Jože Jaklič praznovala zlato poroko*. V cerkvi Brezmadežne v Torontu ju je rev. Tone Zrnec ponovno zavezal v krogu številne družine, sorodnikov in prijateljev, zlasti Jožetovih domačinov - Slemencev.

Slovesnost v cerkvi je bila zelo ganljiva. Imata tri hčerke in dva sina, devetnajst vnukinj in vnukov in vsi so sodelovali: Osem vnukov je bilo pri oltarju - ministrantje, hčerka Josie je lepo pela na koro - vse po slovensko razen "Ave Maria" in sin Peter je razločno bral prvo berilo po slovensko.

Po maši smo se preselili v slovensko restavracijo Lipa. Ob lepi in prijazni postrežbi ter zelo dobrem, okusnem kosilu je v imenu sester: Ginny, Josie, Kathy, brata Petra in njih družinskih članov, spregovoril sin Marko. Staršem se je lepo zahvalil za lepo krščansko vzgojo, ljubezen, medsebojno spoštovanje in potrpežljivost in je zaključil:

"Draga mama in ata! Naj Vaju dobri Bog še naprej blagoslavlja, kakor tudi vse naše družine. Hvala Vama za vse!"

Seveda se je zahvalil tudi ženi Lidiji, ki ga je vedno ljubeznjivo podpirala.

Prav ganljivo je bilo, ko je vnuk Tony zagral na harmoniko slovenski valček in zlatoporočenca sta se zavrtela ob aplavzu vseh. Bil je nepozaben dan.

Jože Jaklič je bil rojen v vasi Andol, prav pod farno cerkvijo sv. Gregorja. Bil je pri vaški straži, kot vsi Slemenski fantje. Ob italjanskem razpadu so vsi odšli na Turjak. Še isto popoldne smo bili premeščeni na Veliki Osolnik, kjer so nas ponoči napadli partizani - Tomšičeva brigada. Imeli smo borbo celo noč. Ker nam je primankovalo municije, smo naredili izpad. Nismo uspeli, zajeli so nas. Štiriindvajset legistov je Daki obsodil na smrt. Vsakega posebej je Imre ustrelil v tilnik Jožeta je rešilo potrdilo, da je bil v internaciji na Rabu. Ostale so mobilizirali v partizane. Naš Jože je bil štiri dni partizan. Ko so Nemci napadli brigado v Cerknici je Jože pobegnil. In se ob prvi priložnosti priključil domobrancem.

Ob koncu vojne je šel na Koroško v Vetrinje in bil pozneje tri leta v taborišču Spittal na Dravi. Tam se je spoznal z Lidijo - Žuženberkčanko.

Ko sta vsak posebej emigrirala v Kanado, sta se oba srečno - zaljubljena našla v Torontu. Dne 22. septembra 1951 sta se poročila v cerkvi Mont Carmel,

takrat Slovenci še niso imeli svoje cerkve.

Jože je bil vseskozi zvest član društva Tabor in dolga leta tudi odbornik.

Bog Vaju živi Jože in Lidija.

Lojze Rigler

Našima zlatoporočencema Jožetu in Lidiji, se pridružuje tudi Zveza in Konzorcij z iskrenimi čestitkami sreče in zdravja v krogu Vajinih dragih.in prijateljev.

Ignac Dejak - 80 letnik

Ignac je bil rojen 9. jan. 1922 v Dolenjih Lazih pri Ribnici na Dolenjskem. Ko so Italijani okupirali Slovenijo leta 1941 so veliko mladih fantov pobrali in odpeljali v internacijo na Rab, ki je bilo eno najslabših taborišč. Tam je Ignac ostal šest mesecev, nakar se je vrnil domov, pa so ga partizani nasilno mobilizirali v Levstikovo brigado, ki se je zadrževala v okolici Krima. S prijateljem sta se domenila, da ob priložnosti pobegneta, kar pa je bilo zelo tvegano. Prišla je priložnost, pobegnita sta in se pridružila domobrancem v četo, kateri je poveljeval nadporočnik Železnik. Potem je naš Ignac služil na Rašici, Zdenski vasi, v Grosupljah in Višnji gori.

Ob koncu vojne je šel na Koroško. Nekaj časa je ostal v Vetrinju, potem Spittalu, leta 1948 pa je emigriral v Kanado in se naselil v Timmins, Ontario, kjer je dobil delo v zlatem rudniku. South Porcupine. Tam je ostal do leta 1957, nakar se je preselil v Toronto, kje ser je poročil z nevesto Marijo Peček, s katero sta ustvarila lepo družinico.

Nace je vseskozi zvest član Tabora, kakor tudi oba brata, rešenec iz brezna France in Lojze, ki tudi živ iz družino v Torontu. Poleg bratov ima tudi sestro Angelco por. Sebanc, ki tudi živi blizu Toronta.

Našemu slavljenju želimo vsi Taborjani in prijatelji še mnogo srečnih let življenja v svoji družini.

Bog Te živi Nace!

Tabor Kanada
Blaž Potočnik

Plesna skupina "MARIBOR" v Rožmanovem domu

V nedeljo 25. novembra je bilo v Rožmanovem domu neenavadno doživljanje. Obiskala nas je plesna skupina "Maribor."

Predstavila se je nam z dolensjimi, gorenjskimi in štajerskimi plesi z odgovarjajočimi narodnimi nošami.

Ritmična razgibanost disciplinirano izvajanje, harmonično izvedeni gibi, sporščenost, razigranost z vmesnim fantovskim vriskanjem, slikovitost narodnih noš, vse to je prevzelo in skoro očaralo domovalce.

Za brezhipen prikaz slovenskih narodnih plesov je nedvomno zasluga voditeljice ge. Anice Resnik, ki je vztrajala pri ohranjanju narodnih izročil in se ni ustrašila žrtev s tem v zvezi.

Napovedovalka ga. Marjeta Senovršnik, je preko zvočnika s čistim, jasnim glasom povezovala medsebojne točke programa, razložila zgodovino in nazorno predočila lepoto in pomen narodnih plesov.

Poleg dovršenega programa, pa so nam postregli tudi z vsemogočimi dobrotami.

Po zaključku pa smo stanovalci in gostje zapeli še mogočno narodno "Slovenec sem."

Žal, da vse lepo prehitro mine. Toliko ljubeznivosti, darežljivosti in pozornosti se nismo nadejali. To je bilo nadvse prisrčno srečanje prekipevajoče, upa polne mladosti z dozorelo starostjo. Nepozaben dogodek, ki se nam je vtisnil globoko v srce.

Tone Šušteršič.

SLOVENIJA!

**Bog Te živi v Tvoji samostojnosti in Ti daje
trdnega upanja v skorajšnjo demokracijo
Pravice Resnice in Svobode ter enakosti
vseh Tvojih državljanov pred zakoni!**

V Clevelendu je umrl naš dolgoletni podpredsednik, **JOŽE BOJC**.

Rojen je bil v Sloveniji 2. maja, 1925, umrl pa je 2. decembra 2001. V Ameriko je prišel pred 51. leti. Poročil se je z Poldi Žitnik, doma iz Devica Marija v Polju. V družini se jima je rodilo dva sinova, Jože in Janez ter hčerka Metka in vsi so že poročeni. V Sloveniji zapušča dve sestri, Francko in Ano.

Jože je zelo ljubil svoj ribniški kraj.

Bil je od vsega početka član naše organizacije. Vedno je bil pripravljen pomagati pri okrasitvi Orlovega vrha na slovenski Pristavi. Zelo ga bomo pogrešali v naši skupnosti.

Naše globoko sožalje ženi Poldi in vsej družini.

Dragi soborec Jože! - Počivaj v miru v zemlji svobode!

Tabor DSPB Cleveland.

BERKOPEC STANKO, je bil rojen v Vinici, Bela krajina, leta 1909 in je bil eden izmed najstarejših članov Tabora.

Kot veren in zaveden Slovenec, se je pridružil domobrancem v Ljubljani, skupno z bratom, ker so jima partizani grozili s smrtjo, kakor tudi ženi Barbari.

Iz Vetrinja se je družina preselila v Kanado, kjer mu je pred nekaj leti umrl starejši sin Jože.

Stanko je bil nepokreten že dalj časa in tudi žena je bila bolj bolehná.

Zanju je skrbel mlajši sin Jurij, ki se je

vsak dan oglasil na njihovem domu.

Stanko je umrl 21. junija prejšnjega leta.

Mirno počivaj dragi Stanko v kanadski zemlji.

Naše doživeto sožalje ge.ženi Barbari in sinu Juriju.

Tabor Kanada - B.P.

OBLAK TONE iz Bizovika.
 Poročilo je bilo v prejšnji številki.
 Danes priobčujemo sliko, vedno mladostnega Toneta.
 Naj v miru počiva v ameriški zemlji!

Ob številnih željah sreče, uspeha in zdravja, ki so dospele v Uredništvo za Božič in Novo leto, nam je nemogoče vsem poslati pismeno zahvalo. Zato se poslužimo priložnosti da se tem potom zahvalimo vsakemu posebej: naročnikom in prijateljem, z željo Božjega blagoslova zadovoljstva, zdravja in miru v letu. ki je pred nami.

Uredništvo.

DAROVALI SO

TISKOVNI SKLAD

Rev. Milan Povše	\$ 20.
Jazbec X	\$ 80.-
Ovsenik X	\$ 30.-
Polde Omahen	\$ 20.-
Cirel Pfaijer	\$ 30.-
Žena Barbara in sin Jurij Berkopec	

V spomin na moža

in očeta	C -\$ 100.-
Koščak Franc	C \$ 5.-
Platnar Janez	C \$ 5.-
Rebernak Mari	C \$ 10.-
Rabzel Francka	C \$ 20.-
Petkovšek Vinko	C \$ 20.
Starič Lojze	C \$ 30.-

Kramer Ivan	C	\$ 10.-
Košir Janez	C	\$ 10.-
Pust Jože	C	\$ 70.-
<i>V spomin na Ivana Belaj in Franceta Horvat</i>		
<i>Za pok. Soborce iz 16 čete in za B. Berlot</i>		
Janez Bančič	C	\$ 70.-
<i>V spomin na Stankota Šuligoj</i>		
Bratuš Borut	C	\$ 15.-
Dr. Anton Štukel	C	\$ 50.
<i>V spomin Ižanskih domobrancev</i>		
Kus Franc	C	\$ 15.

Hainrihar John		\$ 30.-
Omahen Nace		\$ 50.-
Hren Frenk		\$ 50.-
<i>V spomin na moža Jožeta Volčjak</i>		
Volčjak Ivana		\$ 30.-
Dr. Miha Maja;		\$ 50.-
Franjo Mejač		\$ 50.-
Mary Coffelt		\$ 50.-
Mari Kolman		\$ 10.-
Ivan Bambič		\$ 10.-
<i>V spomin na Štepec Cirila</i>		
Marija in Lojze Mohar		\$ 10.-
Zupančič Polde		\$ 10.-
Lamovšek Stane		\$ 10.-
<i>V spomin na moža Janeza Skubic</i>		
Skubic Marinka		\$ 10.-
Pust Dragica		\$ 5.-
<i>V spomin pok moža Pavšič</i>		
<i>Frank in Mavec Jože</i>		
Povšič Marija		\$ 30.-
Kovačič Jože		\$ 10.-
Gobec Edy		\$ 40.-
Virant Franz		\$ 5.-
Grum Jakob		\$ 30.-

Pogačnik Branko		\$ 25.-
Bizjak Jože		\$ 20.-
Pečavar Anton		\$ 10.-
Vrhovnik Vinko		\$ 10.-
Markošek Frank		\$ 10.-
Tone Švigelj	Aud	\$ 20.-

SOCIALNI SKLAD

Hainrihar John		\$ 50.-
Hren Franc		\$ 50.-
Omahen Nace		\$ 30.-

ROŽMANOV DOM

<i>V spomin na pok. Janeza Kušar</i>		
Koščak Frank in Milka	C	\$ 50.-
Koščak Korl	C	\$ 50.-
Hren Frank		\$ 50.-
Rev. Guštin Jože		\$ 50.-
Rev. Milan Povše		\$ 50.-
Društvo Tabor Milwaukee .		\$ 100.-
Dr. Miha Mekač		\$ 50.-
Franjo Mejač		\$ 50.-
Mary Coffelt		\$ 50.-
Mari Kolman		\$ 10.-
Ivan Bambič		\$ 10.-
<i>Solidarnostna akcija za Arg\$1050-</i>		
Dr. Augustin Kuk	Can	\$ 300.-
Anton Muhič	Can	\$ 500.-
<i>in drugi.</i>		

**Prisrčna hvala vsem
dobrotnikom. Naj dobri
Bog povrne vsem v sreči,
uspehu in zdravju!**

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora DSPB
Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora
Tabor izdaja konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila
Za lastništvo odgovarja lic. Ivan Korošec

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.
Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina
Propietario: lic. Ivan Korošec

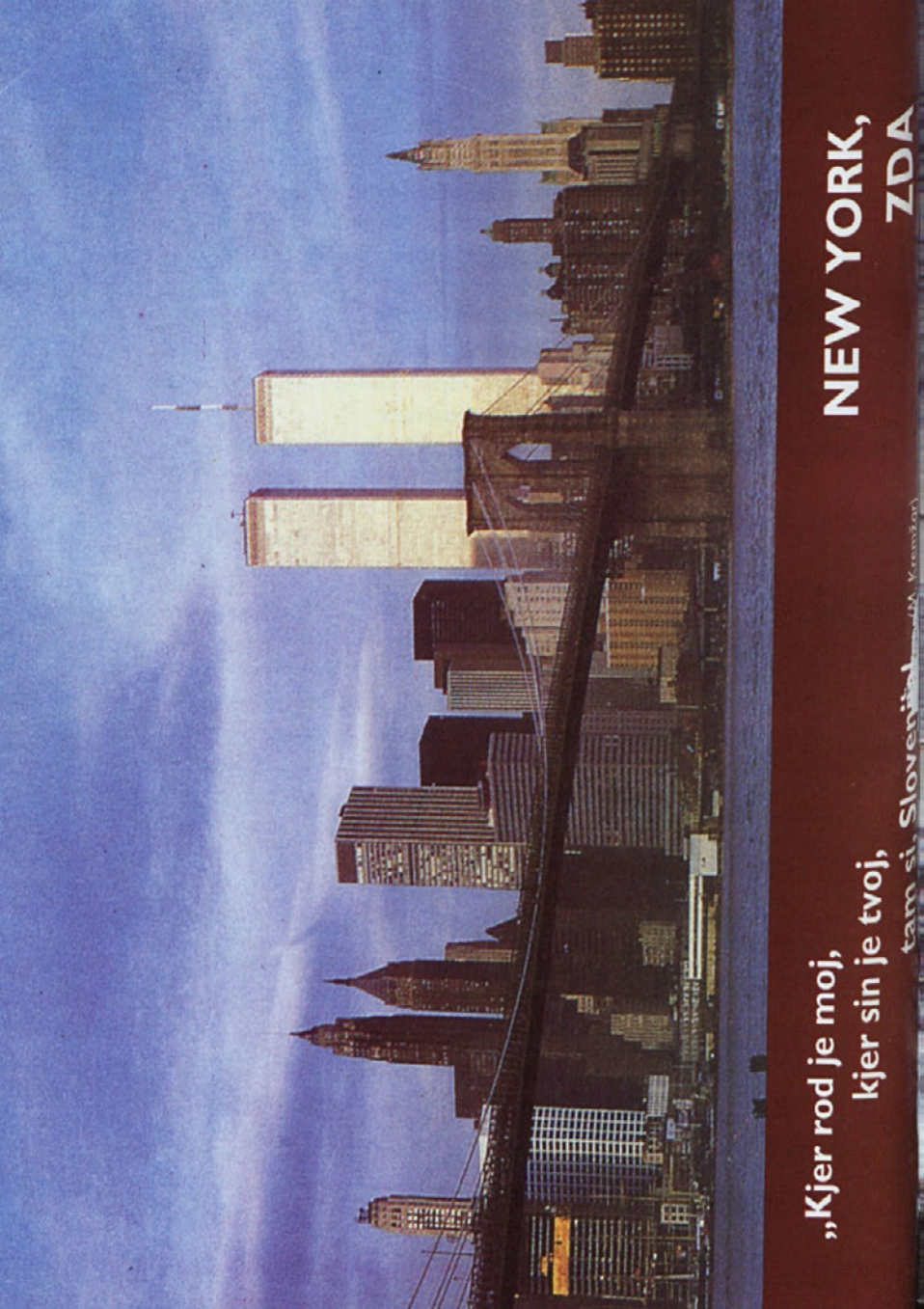
Diagramación, armado e impresión/Oblikovanje in tisk:
Talleres Gráficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425
C1101AAI Buenos Aires, Argentina, Tel. (54-11) 4362-7215
Fax: (54-11) 4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev

***Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:***

**Ivan Korošec,
A. Lanz (C. 24) 4391
1884 Berazategui
Pcia. Buenos Aires, Argentina
Tel./Fax: +54-11-4258-8952**

„Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoji,
tam si Slovenija“

NEW YORK,
ZDA

MA Kermičarji